

FRENK LARAMI

DOK HOLIDAY

BROJ 462 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGU

U DUBOKOM SNEGU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
7. decembar 2012.

★ **DOK HOLIDEJ** ★

462

Frenk Larami

U DUBOKOM SNEGU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 462

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

IN HIS FATHER'S SHADOW

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 28. XI 2012.

Tržište: 7. XII 2012.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – IN HIS FATHER'S SHADOW

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Bio je to zaista munjevit pokret Dokove ruke. Čarape sa podvezicama koje je nosila ispod uske suknje dosezale su jedva nešto iznad kolena. Pod prstima je osećao mekoću i toplinu njenih nogu.

Nijednim gestom ta žena nije stavila Doku do znanja da joj njegova ruka smeta. Jedino je na trenutak prekinula sa serviranjem pića da bi uz smešak mogla da ga odmeri od glave do pete.

Uzvrativši pogled, Dok joj je namignuo, dok mu se ruka ponovo već nalazila na stolu.

Imala je plavu kosu, visoke jagodice i predivan, pomalo prćast nos. Uglovi njenih zelenih očiju bili su blago povišeni prema gore što je bio rezultat već nanosene šminke.

– Čuvaj se, nevaljalče! Momci iz „gradske čistoće” samo što nisu stigli – rekla je umiljato i tek toliko glasno da je jedino Dok mogao da je čuje.

– Šta je sada, mladiću? – začuo se glas čoveka sa Dokove desne strane. – Takva vrsta žena se može sresti na svakom koraku. Ono što je ovde nepovljivo su karte koje upravo držim u rukama.

– Dobro, dobro – reče treći za stolom. – Dosta je bilo priče, hajde da vidimo to što imaš u rukama.

Kada je ugledao karte na stolu, Doku je bilo jasno da je ovoga puta izgubio. Plavuša, koja je mirno stajala iza šanka, jednostavno mu nije dozvoljavala da se u potpunosti koncentriše na igru. Debeljko, koji je sedeo sa njegove desne strane, skupljao je novac koji je upravo dobio na kartama dok je suvo-njavi s orlovskim nosom već delio karte za sledeću igru.

Devojka se sa začuđujućom lakoćom kretala između stolova i pored toga što je u rukama držala poslužavnik prepun čaša viskija. Iako nije gledala u njegovom pravcu, Dok je po njenom držanju lako mogao da zaključi da je znala da je on posmatra.

U sledećem trenutku u salun su sa ulice ušla tri kauboja. Dvojica su se uputila odmah prema šanku, dok je treći krenuo prema stolu za kojim je Dok sa ova dva džentlmena igrao poker.

Dok je bezvoljno držao karte u rukama pošto je bio svestan da sa ovakvim kartama ni ovoga puta neće moći da povрати deo novca, koji je do sada izgubio.

Kauboju se zaustavio pored njihovog stola, odmerio svakog od njih ponosob i upitao – Koji je od vas trojice Dok Holidej?

– Ovaj ovde! – reče debeljko, pokazujući na Doka.

– U čemu je problem, mister? – upita Dok.

Čovek je bio visok i plećat, imao je kratak snažan vrat na kome se nalazila pomalo neformasta glava. On je mračnim pogledom netremice gledao u Doka.

– Problem je u tebi, amigo! Moraćeš da nestaneš. I to najbolje odmah inače će te odavde izneti u mrtvačkom kovčegu.

Odjednom je u salunu nastao tajac. Ona dvojica, koji su se kartali sa Dokom, spustili su karte i užurbano ustali.

Dok je i dalje sedeo za stolom sa pomalo umornim osmehom na licu. Krajičkom oka ugledao je kako kauboju pristize pojačanje. Bila su to ona dvojica, koji su se najpre uputili prema šanku.

– A ko ste vi? – upita Dok Holidej.

– Mi smo momci iz „gradske čistoće”!
– odvrati kauboj cereći se.

– Tako dakle! – pomisli Dok dok je pogledom pretraživao prostoriju. Međutim, plavuša je u međuvremenu očigledno bila nestala.

Ona dvojica, koji su sa kaubojem ušli u salun, sada su stajali levo i desno od Doka i budno su motrili na svaki njegov pokret. Nije bilo nikakve sumnje da su ono što su govorili ozbiljno i mislili, a isto tako i da su želeli da im se Dok suprotstavi da bi čitavu stvar mogli ovde da reše.

– Iz „gradske čistoće”, dakle – reče Dok klimnuvši glavom. Ne oklevajući više ni časa, Dok je munjevito skočio podižući sto sa sobom. U salunu je nastala neopisiva buka, koju su proizvele čaše padajući zajedno sa teškom mermernom pepeljarom na pod. Koristeći sto kao zaklon, Holidej je jurnuo napred. Ona trojica očigledno nisu računali sa ovakvim razvojem događaja, tako da je već u prvom naletu uspeo bukvalno da ih pregazi. U padu je jedan od njih pokušao da potegne revolver, no Dok ga je preduhitrio snažnim udarcem ivicom stola u stomak. Sada su sva trojica bespomoćno ležala pred njegovim nogama. Dok je zatim ponovo podigao sto da bi zadao još jedan udarac koji je trojicu napadača poslao u carstvo snova.

U salunu u kome je bilo otprilike dvadesetak gostiju ponovo je zavládala mrtva tišina. Svi su nemo zurili u Doka kao da su ugledali duha. On je, međutim, mirno vratio sto na svoje mesto dok je sa blagim čuđenjem posmatrao onesvešćene napadače.

– Znate li vi ko su oni? – upitao ga je jedan od prisutnih.

– Nemam pojma! – odvrati Dok. – Jedan od njih je spominjao „gradsku čistoću” ako se ne varam. Pitam se samo ko će sada preuzeti njihov posao? Ili u ovom gradu ima još njima sličnih?

– To su ljudi Dejla Mejsona juniora! – reče onaj isti čovek za šankom dok je merio Doka takvim pogledom kao da je ovaj u najmanju ruku upravo zapalio

ceo grad. Zatim je spustio novčanicu na šank i užurbano napustio salun.

Dok nije mogao, a da se ne nasmeje kada je video kako se gotovo u istom trenutku ispraznila čitava prostorija. Jedan jedini džentlmen je ostao da sedi za svojim stolom, koji se nalazio u najudaljenijem uglu saluna.

– Sumnjam da bi vam u ovom času i najbrži konj pomogao – izusti barmen, stojeći mirno iza šanka dok je brisao čaše.

Kada se okrenuo, Holidej je pored barmena ugledao i plavušu, koja je tako iznenada bila nestala. Ona je preplašeno zurila u Doka. Zar je moguće da je sve ovo bilo njeno maslo? I to samo zato što je dodirnuo njene noge?

– Da malo ne preterujete? – odvrati Dok dok je nameštao svoj „kalifornija” šešir.

– Šta su hteli od vas, mister? – upita barmen.

– Rekli su da treba što pre da se izgubim odavde.

– Bilo bi bolje za vas da ste ih poslušali. Mora da im je to naredio Dejla Mejson junior. Oni sami to ne bi nikada učinili.

Plavuša se zabrinuto uputila na svojim, visokim potpeticama prema Doku.

– Da li ste povređeni mister?

– Ne! – odgovorio je Dok uz zagone-tan smešak. – „Gradska čistoća”! Ova trojica su se tako predstavila.

– Nije ono što ti misliš. To sam samo tako rekla, pošto je to uzrečica koja se

često koristi u našem gradu – reče de-vojka pomalo zbunjeno.

Onaj sa ćoškastom glavom je polako dolazio svesti. Dok je otišao do njega, sagnuo se, uzeo njegov šešir i pomogao mu da se ponovo digne na noge. Zatim mu je stavio šešir na glavu, okrenuo ga u pravcu izlaznih vrata i gurnuo napred.

– Pozdravite mi mister Dejla Mejsona juniora! Kauboj je koračao raširenih nogu, dok su mu kolena i dalje klecala. U trenutku kada je napustio salun i druga dvojica su počeli da dolaze svesti. Jedan od njih se uhvatio za šank da bi se lakše podigao, dok je drugi za isto to koristio obližnji sto. Mutnim pogledom su prvo lutali po salunu da bi zatim začuđeno pogledali jedan drugog.

– Vaš prijatelj se već izgubio! – rekao je Dok. Pogledali su ga samo na kratko pre nego što su i oni nesigurnim korakom izašli na ulicu.

Dok se ponovo vratio za šank dok je plavuša već počela da čisti polomljeno staklo.

– A sada mi natočite jedan dupli brendi – reče Dok.

– Zar nećete da se izgubite odavde pre nego što bude suviše kasno? – upita barmen. Hteo je još nešto da kaže, ali mu je pogled Dokovih pretećih sivih očiju začepio usta. Natočio je brendi u čašu i pružio je Doku.

Napolju su se začuli koraci. Bat teških čizama je odjekivao po drvenoj verandi ispred saluna. Sudeći po buci koju su stvarali mora da ih je bilo mnogo.

– Klaudija! – dreknuo je barmen. Dok se okrenuo i nasmejao. Plavuša je prekinula započeti posao da bi se što pre izgubila iza šanka. Barmen je ščepao za mišicu i gurnuo kao preplašenu životinju u obližnja kuhinjska vrata.

Ulazna vrata su se uz tresak otvorila. U salun je ušao visok suvonjav čovek. Bio je obučen kao i svi vlasnici velikih rančeva. U ruci je držao dug korbač sa pozlaćenom drškom. Udarao je njime po podu dok je mrko gledao Doka. Za njim su u salun počeli da ulaze momci poput one trojice, koju je malopre već susreo. Doku se učinilo da toj koloni koja je pratila čoveka sa zlatnim korbačem nikada neće doći kraj. Kada su se vrata napokon zatvorila Dok je prebrojao ukupno dvadesetoricu.

Korbač je gotovo ritmički fijukao kroz vazduh da bi svaki put uz glasan prasak završio na drvenom podu saluna. Na samom kraju kožnog korbača bila je pričvršćena metalna kuglica. Onaj ko je znao njime da rukuje mogao je čoveka da rastrgne na delove. Doku je na prvi pogled bilo jasno da je ovaj uglađeni rančer upravo jedan od onih koji zna da se služi ovom vrstom oružja i koji uživa da ga koristi. Znao je da će morati ozbiljno da ga shvati, pa makar se on i ponašao pomalo detinjasto.

– Vi ste napali i pretukli moje ljude, mister Holideje! – dreknu on ljutito svojim piskavim glasom. Sa dvadeset revolveraša kao podršku čovek može lako da se ovako dere, pomisli Dok.

– Da li ste vi Dejl Mejson junior? – upitao je Dok Holidej mirno.

– Da, ja sam Dejl Mejson. Dejl Mejson junior! – opet se začulo udaranje metalne kuglice sa vrha korbača o pod.

Dejl Mejson junior. I sam izgled čoveka, koji je stajao pred njim, govorio Doku kakav je taj Dejl Mejson i šta ga u životu najviše muči. Dejl Mejson senior je verovatno već odavno mrtav, ali zato se ovaj „pasji sin” još uvek nalazi u njegovoj senci. Mora da se svim silama trudio da izađe iz očeve senke.

– Batinama ću vas isterati iz mog grada! – uzviknuo je Dejl Mejson junior nadmeno. – No pre toga ću vas svući do gole kože!

Dok je znao da okupljeni revolveraši čekaju samo na gazdin mig, pa da oni preuzmu stvar u svoje ruke. Verovatno ih je dobro plaćao tako da su oni jedva čekali da mu dokažu svoju odanost. A to je verovatno bio juniorov drugi problem. Ne samo što je svima želeo da dokaže da je konačno prebrodio očevu senku, već je očigledno hteo i ovim momcima da dokaže da i bez njih može da reši sve probleme i da ne zavisi uvek od njih.

Dok je mirno uzeo čašu sa brendijem u ruku. – Gde li su samo ona vremena kada su muškarci mogli kao ljudi da popričaju? – rekao je ozbiljnim glasom.

Stara dobra vremena! Vremena kada je njegov otac imao poslednju reč – to je Dok hteo da kaže, a ovaj prokleti pasji sin je to odmah vrlo dobro shvatio.

– Ja sam uvek spreman da porazgovaram sa pravim muškarcima! – dreknuo

je on svojim piskavim glasom. – No pred sobom ne vidim pravog muškarca. Ovo je naglasio zbog revolveraša, koji su i dalje stajali iza njegovih leđa.

– Ja sam, u stvari, ostao ovde da bih vam nešto ponudio – reče Dok. – Zbog toga sam i došao u ovaj grad. Ali do vas čovek teško može da dođe.

Ove reči su očigledno postigle pravi efekat pošto je gotovo u istom trenutku Dejla Mejsona prekinuo nadmeno da udara korbačem po podu saluna.

Dok je malo zabacio šešir unazad, a zatim je sa čašom u ruci polako krenuo prema Mejsonu. – Kada bi samo vaš otac video šta ste za ovako kratko vreme uspeali da napravite od ranča, pa i od čitavog ovog grada, morao bi da prizna da vam čak ni on nije ravan.

Ovim rečima Dok ga je dirnuo u ranu, koja je već dugi niz godina tištila Dejla Mejsona juniora. Iznenada je oko njegovih tankih usana zatitrao zadovoljan osmeh.

– Vi ste, dakle, poznavali moga oca?

U tom času je potpuno bio zaboravio na korbač, pa i na reči svoga oca, koji mu je uvek govorio da nikada ne dozvoli svom smrtnom neprijatelju da mu se suviše približi. Verovatno je taj savet odbacio upravo zato što je dolazio od njegovog oca.

Kada mu se dovoljno približio, Dok je naglo ispustio čašu iz ruke, potegao revolver i ščepao Mejsona za okovratnik jakne odvlačeći ga prema šanku.

Revolveraši su potegli svoje oružje, no bilo je već suviše kasno. U Doka je bilo upereno dvadesetak revolverskih

cevi koje, međutim, nisu predstavljale neku ozbiljniju opasnost, pošto je ispred sebe kao zaklon držao juniora, Dejla Mejsona.

– Hajde, mućaćosi, gubite se odavde ili ću vašem gazdi prosvirati lobanju!

U salunu je za trenutak nastao tajac. Nijedan od revolveraša se nije usudi-vao da načini i najmanji pokret. Dok ga je i dalje držao za gušu, dok je krajičkom oka pogledao mladog rančera koji je do maločas izigravao velikog gazdu kome niko nije ravan, a koji je sada naprosto umirao od straha.

– Izlazite napolje ili će me zagolicati kažiprst na okidaču!

Nakon ovih Dokovih reči svi ovi dobro plaćeni revolveraši su morali da ga poslušaju i da izađu na ulicu. Isto onako bučno kako su ušli sada su svi počeli da izlaze.

Kada su konačno svi napustili salun, Dok se sa podrugljivim smeškom na licu zagledao u Mejsona. Ono što je i dalje držao u svojim rukama nije ličilo na muškarca nego na najveću kukavicu, pa je polako spustio revolver.

– A sada me dobro saslušajte, mister Mejsone! – procedio je Dok odsečnim tonom. – Ubuduće me se klonite i nemojte više da mi tovarite vaše plaćenike na vrat, pošto ću se u tom slučaju razračunati s vama, a ne sa njima. I verujte mi da vam onda neće pomoći ni sto onakvih momaka, koje stalno vučete za sobom!

Snažnim trzajem Dok mu je iščupao korbač iz ruke, a zatim nastavio. – Ukoliko me ne poslušate, onda ću vam

ovim ovde začepiti tu vašu veliku gubicu, mister.

Bilo je jasno da će Dejl Mejson junior od straha uskoro početi da gubi kontrolu nad sobom, a pošto nije trpeo muškarce u takvom stanju, Dok ga je pustio, gurnuo mu korbač ponovo u šake i procedio. – A sada se gubite odavde!

Bez i jedne reči Mejson se bojažljivo okrenuo i uputio prema izlazu. Već nakon nekoliko koraka počeo je da trči da bi na kraju naprosto bezglavo izjurio napolje na ulicu.

Dok je i dalje držao svoj kolt sa drškom od slonove kosti u ruci dok je netremice zurio u vrata. Međutim, ništa se sumnjivo nije čulo.

– A sada sledi histeričan izliv besa – reče barmen.

Dok je mirno vratio kolt u futrolu od lakovanog boksa, a zatim se laktom ponovo oslonio na šank. – Da, upravo takav utisak je i na mene ostavio.

– A sutra će narediti svojim ljudima da vas ubiju!

Dok se na ove barmenove reči samo blago osmehnuo i dodao – Sutra da, možda, ali ne danas. A sada mi natočite još jedan brendi.

Barmen ga je ćutke poslužio.

Dok je podigao pogled sa čaše pred sobom kada je u salunu začuo korake. Džentlmen koji je sve vreme sedeo za stolom u najudaljenijem uglu saluna sada se uputio prema šanku.

– Ovo je zaista bila odlična predstava, mister Holidej! – rekao je on i pru-

žio mu ruku. – Nadam se da sam dobro zapamtio vaše ime?

– Dobro ste ga zapamtili – odvratio je Dok dok su se rukovali. Nije znao zašto, ali čovek mu je odmah bio nekako simpatičan.

– Dirk Berimor! – predstavio se on. Imao je pravilne crte lica i bio je gotovo iste visine kao i Holidej. Na sebi je imao odelo kakvo se obično nosi u većim gradovima. Istina, nije bilo baš najnovije i sašiveno po poslednjoj modi, ali je zato bilo uredno ispegvano.

– Mogu li da vam ponudim jedno piće? – upitao je Dok.

– Svakako! – odvratio je Dirk Berimor.

Barmen ga je bez ijedne reči poslužio, a zatim se uputio prema vratima, zaključao ih i počeo da pomaže Klau-diji, koja je u međuvremenu počela da podiže stolice na stolove.

– Živeli! – nazdravio je Dok. – Da li ste ovde na proputovanju?

– Kako se uzme! – odgovorio je Dirk Berimor, izvrđavajući u prvom trenutku da se detaljnije izjasni. Ugledavši međutim Dokov znatiželjan pogled, on je produžio. – Obilazim trgovine i pokušavam da prodam kuhinjske potrepštine.

Dok nije mogao, a da se ne nasmeje. Zar čovek poput njega prodaje šerpe i lonce? Zaista nezamislivo!

– Želeo sam da se bavim nekim mirnim poslom, a da ipak i dalje putujem – nastavio je da objašnjava Dirk Berimor.

– Dovoljno dugo sam se smučao duž granice i gore na severu po najgorem snegu i ledu. A sve to mi nije donelo nikakve koristi.

Zatim je posegao za flašom da bi im natio još po jedno piće. – Stvarno mi se sviđate, mister Holideje! Mogu vam reći da smo nas dvojica veoma slične prirode, a takvi poput nas se zaista retko sreću. – Uz zadovoljan smešak na licu Berimor je podigao čašu da bi u sledećem trenutku obojica jednim gutljajem ispili čašu do dna.

– Sigurno ste čuli za onaj transport zlata kome se ovde negde izgubio svaki trag, mister Dok. Smem da se kladim da onaj klovn upravo zbog toga ne trpi nepoznata lica u svom gradu. Kako bi bilo da se nas dvojica uortačimo? Do sada sam kao verovatno i vi uvek bio pravi vuk samotnjak, ali u ovom slučaju bi ljudi poput nas trebalo da se udruže.

– Da, i ja sam našao nešto o tome.

– Deset miliona dolara u zlatu, mister Dok!

– Toliko mnogo? Sve mi se čini da su ljudi u toku dugih zimskih noći dodali još koji milion.

– Moguće, ali i pored toga još uvek se radi o gomili zlatnih novčića, zar ne? – reče Berimor slegnuvši ramenima. – Ne morate se naravno odmah odlučiti. Išao sam da pogledam klanac u kome je navodno zatrpan ceo transport. Sada se tamo sa svih strana sručuju lavine. Pretpostavljam da ima snega debljine ne više od šezdeset stopa. A dok on ne okopni...

U tom trenutku je pored njih prošla plavokosa Klaudija na svojim visokim potpeticama. I Dok i Berimor su se okrenuli za njom. Videli su kako je na kratko zastala i uputila Doku čežnjiv pogled da bi zatim ponovo produžila dalje.

– Izgleda da smetam – rekao je Dirk Berimor i ispio na brzinu još jedno piće. – Razmislite dobro o ovom mom predlogu, Dok! Ja sam se smestio kod jedne stare prijateljice. Vi ste verovatno odseli u ovdašnjem hotelu?

– Da! – reče Dok klimnuvši glavom.

– Videćemo se još! – Dirk Berimor je potapšao Doka po ramenu kao starog znanca, a zatim se uputio prema vratima. Barmen je pošao za njim da bi mu ih otključao i pustio ga napolje.

Dok ga je zamišljeno ispratio pogledom. To je, dakle, bio razlog njegovog dolaska! Zlato iz Kalifornije je još za vreme rata bilo od izuzetnog značaja za Uniju. A i u međuvremenu se ništa bitnije nije promenilo.

Na putu od velikih nalazišta zlata u blizini Sakramenta do najbliže, železničke pruge izgubio se trag transportu zlata u vrednosti od tri miliona dolara. Bilo je sigurno da se nije radilo o pljački, već je transport bio zahvaćen i zatrpan snažnom snežnom lavinom. Tačno mesto gde se to dogodilo niko nije znao. Moglo je samo da se nagađa, a upravo zbog toga su počele da se šuščaju najneverovatnije priče koje su privlačile mnoge znatiželjnike i avanturiste, koji su se nadali da će ovde u ovim brdima pronaći svoju sreću. Me-

đutim, do sada još nikome nije pošlo za rukom da se dokopa zatrpane pošiljke zlata. Doline su još uvek bile prekrivene suviše velikim naslagama snega da bi se bilo šta moglo uočiti.

Dok je u ovom času znao barem za trojicu koji su naumili da pronađu zlato. Bili su to Dirk Berimor, Dejl Mejson junior, koji je zbog zlata terao svakog stranca iz grada da ga niko ne bi preduhitrio, i on sam. On je, međutim, za razliku od druge dvojice došao ovamo po nagovoru svog prijatelja Vajata Erpa, da pronađe zlato i da ga vrati onome kome i pripada, a to je bila vlada Sjedinjenih Država.

Dok je isto tako bio svestan činjenice da je pored njih trojice nestali transport zlata privukao još mnoštvo drugih ljudi ovamo na sever Kalifornije. Plena je mogao da se dočepa samo onaj koji ga prvi i pronađe. No, još važnije je bilo da taj bude i u stanju da ga za sebe zadrži. Morao je da bude dovoljno spretan i moćan, pa da ga odbrani od svih onih koji se neće libiti da ga se i naknadno domognu.

Plavuša je iznenada prekinula Dokova dalja razmišljanja. Sa čuđenjem je konstatovao da gori još samo jedna petrolejska lampa i da je barmen u međuvremenu napustio salun tako da je sada bio sam sa plavokosom Klaudijom.

– Najbolje bi bilo da pođeš do mene – reče ona. – U hotelu nećeš ni časa biti siguran pošto će Dejl Mejson junior sigurno pokušati da ti se osveti.

I ne dočekavši njegov odgovor, Klaudija ga je uhvatila pod ruku i ugasila i poslednju svetiljku tako da su se našli u potpunoj tami. Dok je na licu osetio njen vreli dah pre nego što je uzeo u naručje.

– Hajde, idemo do moje kuće! – prošaputala je ona umiljato nakon izvesnog vremena. – Tamo bar ne moramo da stojimo.

Glasno se nasmejavši sopstvenim rečima, Klaudija je krenula prema vratima vukući Doka za sobom. Međutim, pre nego što je otključala vrata od saluna pala mu je još jednom u zagrljaj od koga su oboje gubili dah.

Napolju je već odavno bila mrkla noć. Na glavnoj ulici nije više gorela nijedna svetiljka. Dok joj je pomogao da u mraku zaključa salun, a zatim su ruku pod ruku krenuli ulicom prema Klaudijinoj kući.

* * *

Dejl Mejson junior je kipteo od besa. Slike, a zatim i knjige, letele su na sve strane po biblioteci njegove lepo uređene kuće na ogromnom ranču u neposrednoj blizini grada.

Četvorica njegovih ljudi su stajali napolju pred vratima u iščekivanju da se njihov gazda konačno smiri.

– Ovo je stari trebao da doživi! – izustio je mali, pomalo zdepasti četrdesetogodišnji Maks Flin, klimajući u neverici glavom.

Dejl Mejson junior se i dalje drao kao da su ga nabili na kolac. Odjednom se u biblioteci začula lomljava stakla.

– Pijan je kao letva – reče Palmer, koji je bio Mejsonova desna ruka, a ujedno i vođa grupe revolveraša koje je Dejl Mejson junior unajmio.

Mejsonov predradnik koji je vodio sve poslove oko ranča se zagledao u Palmera i rekao. – Uđi i reci mu da već jednom prekine s tim cirkusom!

– Ti izgleda misliš da ja nisam baš sasvim pri svesti, je li? – odvrati Palmer preneraženo.

Uvidevši da od ostalih neće biti neke velike koristi, predradnik je sam odlučno krenuo prema vratima od biblioteke, no na kraju je ipak pomalo neodlučno zastao pred njima.

– U stanju u kakvom je sada, možeš jedino da ga umiriš ako ga tresneš pesnicom po zubima – reče Palmer – A ako se sutradan seti toga onda si ga nadrljao! Zato je najbolje da ga ostavimo da se malo izduva. Sutra ćemo moći na miru da porazgovaramo s njim. Uostalom, znaš i sam kakav je. Obično se dobro napije, počne da lupa sve što mu dođe nadohvat ruke, a zatim se vrlo brzo smiri.

– Stvarno ne razumem zašto nam nije dozvolio da se vratimo – reče Maks Flin. – Onog nalickanog kicoša tamo u salunu sredili bismo levom rukom i onda bi bio mir u kući.

Palmer mu na ovo ništa nije odgovorio. Unutra u biblioteci je Dejl Mejson junior i dalje nešto nerazgovetno mumlao. Zvuci koji su dopirali iza zatvorenih vrata učinili su se četvorici ljudi kao buka koju stvara krdo divljih svinja.

– Palmere! – začulo se odjednom dosta razgovetno. Palmer je pomalo prestrašeno zastao, dok su ostala trojica piljili u njega.

– Hombre, čini mi se da tebe traži – reče predradnik sažaljivo.

Palmer je i dalje nervozno zurio u vrata.

– Palmere! – sada je Dejl Mejson junior već vikao glasno i jasno.

– Čoveče, hajde ulazi već jednom! – procedio je Maks Flin. Palmer je napokon otvorio vrata biblioteke da bi ih već u sledećem trenutku ponovo zatvorio kada se začuo udarac nekog teškog predmeta o masivna hrastova vrata.

– Sada je uistinu podivljao! – reče Maks Flin. – Njemu zaista fali daska u...

Maks Flin nije stigao da završi rečenicu pošto su se vrata širom otvorila i u njima se nesigurnim korakom pojavio Dejl Mejson junior. Kada su ga ugledali, sva četvorica su prestravljeni ustuknuli.

Dejl Mejson junior je bio sav krvav u licu i po rukama. Na vratima je potegao još jedan gutljaj viskija iz flaše koju je otvorio na taj način što joj je jednostavno polupao grlić. Kosa mu se lepila za okrvavljeno čelo. Prostorija iza njegovih leđa je pre ličila na bojno polje nego na najbogatije opremljenu biblioteku u okrugu od najmanje dvesto milja, što je do pre nepunih pola sata uistinu i bila.

– Palmere! – dreknuo je on ponovo. – Sve mi se čini da sediš na tim tvojim velikim ušima. Ja te zovem, a ti se

ne pojavljuješ! Pa zar ste svi gluvi, sto mu gromova!

– Upravo je hteo da uđe – reče Mejsonov predradriik.

– Jesi li otpustio onu trojicu, koji su dozvolili da ih jedna obična protuva onako sredi? – upita Dejl Mejson junior razdražljivo. – Te nesposobnjakoviće koji su me osramotili pred celim gradom neću ovde više da vidim, da li sam jasan?

– Njih sam već odavno najurio, mister Dejl Mejson juniore.

„Dejl Mejson junior“! Upravo tako je zahtevao da ga svi oslovljavaju. I teško onome ko bi svesno ili nesvesno zaboravio da doda ono „junior“ iza njegovog imena! Taj bi na sebi u istom trenutku osetio udarac njegovog korbača sa pozlaćenom drškom. I to bez obzira o kome se radilo. Tako je jednom i sam Palmer osetio na svojoj koži izliv Mejsonovog besa. Sutradan mu se Mejson izvinio, ali je Palmer ipak morao da mu obeća da ubuduće neće više zaboravljati da njegovom imenu doda i ono „junior“.

Svi ljudi koji su radili na Mejsonovom ranču su bez mnogo reči delili isto mišljenje o njemu, a ono ga zacelo nije predstavljalo baš u najlepšem svetlu. Svi su, naime, Mejsona smatrali običnim tiraninom, koji se nije mnogo osvrtao na druge. On ih je, međutim, sve odlično plaćao što je kod svih kako kod kauboja na ranču tako i kod revolveraša koji su ga u stopu pratili prevagnulo da i dalje ostanu da rade za njega.

Dejl Mejson junior je otpio još jedan gutljaj iz polupane flaše, nanevši sebi novu posekotinu, tako da mu je krv sada tekla u debelim mlazevima iz usta.

– Mister Dejl Mejson juniore! – dreknu Palmer pružajući ruku prema njemu da bi mu oteo flašu. – Zar ne primećujete da se time neprekidno ozleđujete?

Ne dozvolivši da mu se Palmer približi Mejson je već u sledećem trenutku bacio flašu tako da se ona razbila u paramparčad negde u dnu dugačkog hodnika, koji je vodio do ostalih prostorija.

– Dovedite mi ga ovamo! – dreknu Mejson. – Ali ovoga puta idite svi zajedno i dovedite mi tog pasjeg sina. ovamo!

– Mister Dejl Mejson juniore! – odvrati Palmer svojim promuklim glasom. – Sada je dva sata posle ponoći.

– Pa šta! – dreknuo je Dejl Mejson sav crven od besa. – Krećite već jednom! I to svi do jednog! Šta mislite zašto vas plaćam? Dovedite mi tog Holideja, pa da ga ovde izgazim kao najobičnijeg crva. Ima da mu polomim svaku kosku! Hajde, gubite se!

Mejsonovi ljudi su u neverici počeli da se zgledaju. No, bilo je očigledno da će, odgovaralo to njima ili ne, morati da izvrše naređenje svoga gazde, koji se u sledećem trenutku okrenuo i ponovo ušao u biblioteku, zalupivši snažno vrata za sobom.

– Hajde, diži ljude na noge! – reče Palmer Flinu.

– U ovo gluvo doba? Pa kako misliš da ga pronađemo? Ne verujem baš da usred noći šeta mirno po ulici, očekujući da se mi pojavimo.

– Ne lupetaj! – prosikta Palmer ljutito. – Sigurno je odseo u hotelu. Kada stignemo tamo, tiho ćemo probuditi Ala i on će nas pustiti unutra.

– Kad ti kažeš... – odvratio je Maks Flin i napustio Mejsonovu kuću.

– A ti ćeš... – Palmer je počeo da se obraća predradniku, ali nije stigao da dovrši rečenicu pošto se iza zatvorenih vrata ponovo začula strahovita buka. Dejl Mejson junior počeo je još glasnije da urla i da sa još većom žestinom razbija sve što mu se našlo nadohvat ruke.

Predradnik je na to samo zakolutao očima i rekao – Nije valjda da je opet počeo. Već sam pomislio...

Međutim, nije stigao da završi misao do kraja pošto su i on i Palmer bili prisiljeni da se munjevito bace u stranu da bi izbegli hica iz Mejsonovog revolvra, koji je počeo kao pomahnitao da rešeta vrata biblioteke.

– Nadajmo se da u stanju u kakvom jeste neće još i samog sebe raniti! – reče Kirk Vajthed, koji je bio Palmerov najbolji prijatelj i koji je do tog trenutka ćutke pratio šta se u kući dešava.

– Raniti? – odvrati Palmer. – Pa zar nisi video da već i ovako krvari poput preklanog svinčeta. Ukoliko mu uskoro ne previjemo posekotine sumnjam da će izdržati do sledećeg jutra.

Predradnik je uspeo da izbroji pet hitaca, koje je Dejl Mejson junior u svom

besu ispalio. – Idemo! – dreknuo je on i jurnuo prema vratima. Palmer i Kirk Vajthed su krenuli za rijim. Sva trojica su uleteli u biblioteku ne osvrćući se na Mejsonovu dreku i na predmete kojima ih je ovaj gađao.

Ubrzo su uspeli da ga savladaju i da ga smeste na veliki kožni kauč. Dok su ga Kirk Vajthed i Palmer držali, predradnik je izjurio napolje da potraži krevetske čaršave kojima bi mogli da previju Mejsonove mnogobrojne posekotine. Dejl Mejson junior se i dalje snažno opirao, ali Vajthed i Palmer su ipak nekako uspevali da ga drže prikovanog za kauč. – Urazumite se, mister Dejl Mejson juniore! – reče Palmer zadihano. – Iskrvarićete ako vam ne previjemo rane!

Umesto odgovora Mejson ga je samo pljunuo u lice, pokušavajući još i da mu zada udarac glavom po nosu. Pri tome se toliko otimao da su dvojica snažnih momaka morali da upotrebe svu svoju snagu da bi ga savladali.

Nekoliko trenutaka kasnije u biblioteku je ušao predradnik, koji je odmah počeo da cepa čaršave i da njima previja gazdine rane. Junior se iznenada smirio, utonuvši u dubok san.

– Najzad! – reče Palmer koji je bio sav poprskan Mejsonovom krvlju.

– Ono što me brine to je ova rana na ruci – izusti predradnik zabrinutim glasom.

Sva trojica su se zagledali u zavoj na ruci kroz koji je krv i dalje curila. Obmotali su je još nekoliko puta, no i to nije mnogo pomoglo pošto je već

nakon nekoliko sekundi zavoj ponovo poprimao malopredašnji izgled.

– Sto mu gromova, ovo je zaista ozbiljno – reče Palmer. – Biće najbolje da nekoga pošaljemo po doktora.

Predradnik je užurbano napustio biblioteku da bi nekog od ljudi poslao u grad.

– Trebalo bi da mu podvežemo ruku – reče Palmer svom prijatelju Vajthedu.

Dok je cepao komad čaršava Vajthed besno prosikta. – Zašto jednostavno ne ostavimo tog prokletog gada da iskrvari?

– A šta ćemo time dobiti? – upita Palmer. – Ni ti ni ja ne možemo da kupimo ovaj ranč. Ali ukoliko ostanemo kod njega, moći ćemo ovde da živimo i kada više ne budemo mogli da se bavimo ovim našim poslom. Neki drugi gazda bi možda bio hiljadu puta gori od ovog malog uštogljenog tiranina. Radije ću onda ostati ovde. Ja sebi jednostavno uvek kažem da on nije ništa drugo nego jedan ograničeni balavac koji čoveka, u stvari, i ne može zapravo da uvredi. Njegov otac je bio sušta suprotnost što se ophođenja sa nama tiče, ali nas je zato gotovo neprekidno ponižavao stavljajući nam do znanja da u njegovim očima ništa ne vredimo tako da mi je ovaj žutokljunac i pored svega neuporedivo draži.

– Nisam ono rekao zbog njegovog ponašanja prema nama nego zbog zlata, Palmere! Nije nam potreban taj žutokljunac da ga se dočepamo.

– Ako nas dvojica kidnemo njemu će još uvek preostati dovoljan broj ljudi da nam preotme zlato ili da nam uopšte ne dozvoli da ga se dokopamo.

– Upravo zato sam i predložio da ga jednostavno ostavimo da iskrvari. Tada zacelo ne bi mogao da uradi ni jedno ni drugo.

– Ne lupetaj! – prekinuo ga je Palmer ljutito.

U tom trenutku u biblioteku je ušao Maks Flin. – Možemo da krenemo, Palmere. Ljudi su spremni i čekaju napolju. Da li je zaspao ili se onesvestio?

– Spava! – odvratio je Palmer.

– Ali, zato i dalje krvari – dodao je Kirk Vajthed. – A krvi nema u sebi ni onoliko koliko piva odjednom može da popije.

– Doktor će za koji minut stići! – začuo se glas predradnika koji se pojavio na vratima.

– Podvezali smo mu ruku. To će sigurno usporiti krvarenje dok se doktor ne pajavi. Ostaješ li s njim? – upitao je Palmer dok je stavljao šešir na glavu.

Predradnik je ćutke klimnuo glavom.

– Kirk, idemo da nas ljudi ne čekaju!

Kirk Vajthed je nevoljno krenuo za Palmerom i Maksom Flinom neprekidno proklinjući Dejla Mejsona koji ih je naterao da noć provedu u sedlu i koji je po njemu, mogao mirno da ode u pakao.

Dvadesetorica revolveraša su kroz noć krenuli u gradić Burni da bi izvukli

Doka iz hotela i predali ga svom gazdi Dejlu Mejsonu junioru.

* * *

Kada se Dok probudio sunce je već bilo visoko odskočilo na nebu. To ga i nije mnogo brinulo pošto u ovom trenutku nije imao razloga za žurbu. Sneg je još uvek u debelim naslagama prekrivao zatrpani transport zlata. Kada mu je saopšteno zbog čega ga šalju ovamo najpre je pomislio da bi najbolje bilo da prvo ode do Sakramenta. Kasnije se, međutim, ispostavilo da za to nema potrebe pošto je tačno bio poznat put kojim se transport zlata kretao, a i nije bilo preživelih od kojih bi nešto više mogao da sazna.

Posmatkao je izvesno vreme devojkicu, koja je mirno spavala pored njega. Šta mi je ovo trebalo, zapitao se.

Kasnije se Klaudija probudila i odmah ustala da bi mu pripremila doručak.

U trenutku kada su seli za sto na vratima se začulo kucanje, Klaudija je otišla do ulaznih vrata. Napolju je stajao visok simpatičan muškarac sa šeširom u ruci.

– Izvinite, mis! – rekao je on. – Berimor je moje ime. Da li je mister Dok Holidej kod vas?

U tom trenutku se Klaudija setila odakle ga zna. Blago se osmehnuvši, Klaudija ga je uvela u kuću.

– Helo, mister Dok! – pozdravio ga je Berimor kao starog znanca.

– Izvolite sedite, mister Berimore – reče Klaudija ljubazno. – Hoćete li da doručkujete s nama?

– Da doručkujem? Pa za pola sata me čekaju na ručku. Moja stara dobra poznanica i ja smo ranoranioci.

– Nadam se onda bar da imate toliko vremena da sednete malo sa nama – dodala je Klaudija.

Berimor se spustio na stolicu pored Doka. – To je zaista bilo izuzetno pametno sa vaše strane, mister Dok, što ste noć proveli kod ove dražesne leđi. Mejsonovi ljudi su rano jutros dojahali u grad. Priča se da su preturili čitav hotel tražeći vas. Otkako je svanulo zauzeli su busiju na svakom uglu i čekaju da se pojavite.

– Ljudi Dejla Mejsona juniora – izusti Klaudija pomalo rezignirano. – Oni će te ubiti ako te se dokopaju. Samo da ne saznaju da si ovde.

– Sumnjam da bi mogli da dođu na tu ideju – reče Dok mirno.

– Ali i mister Berimor te je ovde pronašao.

– To da, ali on nas je kasno sinoć video zajedno.

– Pa, dovoljno je da jedan od njih potraži barmena i da ga upita šta se sinoć nakon njihovog odlaska događalo u salunu – odvratila je Klaudija panično.

– Taj bi sigurno bio srećan ako može da učini uslugu Dejlu Mejsonu junioru. A mogu ti reći da takvih poput njega u ovom gradu ima mnogo.

– No sada se ništa ne može dogoditi pošto sam ja tu – rekao je Berimor cereći se.

– To vi samo mislite! Pa njih je najmanje dvadesetorica.

– Momci iz „gradske čistoće” – proce-
di Dok podrugljivo.

– Ali, to su sve brutalni i svirepi
momci – reče Klaudija koja nikako nije
uspevala da se smiri.

– Pa ni mi baš nismo loši, zar ne Dok?
Svaki od nas dvojice će sa po deseto-
ricom Mejsonovih momaka izaći bez
problema na kraj.

Dok ga je pomalo začuđeno pogledao,
ali nije stekao utisak da je ono što je
Berimor rekao delovalo nepromišljeno,
a još manje nadmeno.

– Jeste li razmislili o mom predlogu?
– upitao je Berimor u želji da promeni
temu i da malo smiri Klaudiju, koja je
sedela pored njih uplašeno vrteći gla-
vom.

Dok je na to samo odmahnuo glavom.
– Vremenski mi ne odgovara. Jedno-
stavno ne mogu da čekam dok sneg ne
počne da se topi.

– Šta? – Berimor se začuđeno na-
cerio. – Ali radi se o desetak miliona
dolara! Kada je takva lova u pitanju
onda čovek sve drugo može da ostavi
po strani.

– Da vas dvojica to možda ne govorite
o nestalom transportu zlata? – začuo
se Klaudijin unezveren glas.

– Upravo o tome, ledi – reče Beri-
mor. – U zlatu u vrednosti od deset
miliona dolara, Klaudija! A on neće da
prihvati moj predlog! Pokušajte vi da
ga urazumite. Ukoliko se nas dvojica
domognemo tih deset miliona, tada bi
Dok mogao da vam umesto ove kućice
sazida pravu palatu.

– Ali Dejl Mejson junior je svugde ra-
zglasio da to izgubljeno zlato smatra
svojim pošto se nalazi negde na nje-
govom posedu – uzviknula je Klaudija
usplahireno.

– Šta?! Nemoguće da sva ova okolna
brda pripadaju tom pasjem sinu – pro-
cedio je Berimor.

– Brda ne, ali zato mu pripada cela
dolina u kojoj se zlato navodno nala-
zi – dodala je Klaudija. – Šta mislite
zbog čega tera svakog stranca iz gra-
da? Jedino je kod vas, mister Berimo-
re, načinio izuzetak pošto mu se sa
vašim šerpama i loncima niste učinili
sumnjivim.

Dok nije mogao, a da se ne nasme-
je. Pa, zar je taj Berimor zaista trgo-
vao šerpama i loncima? Sve do ovog
trenutka nije bio sklon da poveruje u
tu priču, ali je Klaudija očigledno bila
očevidac posla kojim se Berimor ba-
vio.

– Dakle? Prihvatate li moj predlog ili
ne? – upitao je Berimor.

– Žalim, ali zaista ne mogu toliko
dugo da se zadržim ovde – odgovorio
je Holidej dok je mirno završavao do-
ručak.

– Ali o tome mi ništa nisi rekao, Dok
– izusti Klaudija tužno. – Da ne na-
meravaš možda već danas da kreneš
dalje?

– Ni danas ni sutra, Klaudija, već po-
četkom sledeće nedelje. Suočivši se sa
činjenicom da je Dok uskoro namera-
vao da napusti Berni, Klaudiji su i pro-
tiv njene volje navrle suze u oči.

– Nema razloga da budete tužni, Klaudija! – umešao se Berimor. – Ubeđen sam da mister Holidej neće tako brzo otići odavde. A sada bih vas nešto upitao, mister. Nadam se da ćete mi iskreno odgovoriti pošto sam i ja vama u poverenju izneo razlog mog boravka u Berniju. Recite da ne nameravate možda sami da potražite to zlato?

Dok je odmahnuo glavom. – Ne! Zaista nisam zainteresovan.

– Časna reč?

– Rekao sam da nisam zainteresovan! – ponovio je Holidej. To i nije bilo daleko od istine pošto se stvarno nije radilo o njegovim ličnim interesima.

– I dalje ne verujem da to ozbiljno mislite, mister! Deset miliona dolara! Zaista bi me interesovalo kakvim se vi to poslovima bavite kada možete da odbijete jednu ovakvu ponudu?

– Upravo idem tragom jednog čoveka! – bilo je prvo što je Doku palo na pamet.

Međutim, Berimor to nije hteo da prizna kao odgovor, a u neku ruku je i bio u pravu pošto razlog zaista nije delovao ubedljivo.

– Vi zaista nemate tri čiste u glavi, mister Holidej! Kada se domognem tih deset miliona dolara kupićemo celokupnu Pinkertonovu detektivsku agenciju, pa će vam oni tog tipa isporučiti na srebrnom poslužavniku.

– Ne mogu da vam objasnim zbog čega nisam zainteresovan. Možda sam jedan od retkih kome nije stalo do bogatstva.

Berimor se samo umorno nasmejao, a zatim je dodao. – To možete nekom drugom da pričate, ali ne meni, Dok! Pa, to je zaista detinjasto!

Doku je postalo jasno da nema svrhe da ga i dalje laže. Zbog toga je otpio gutljaj kafe, a zatim se zavalio na tapaciranu stolicu na kojoj je sedeo.

– Jednostavno ne mogu da sarađujem s vama, Berimore.

– A šta sada to opet znači? – upitao ga je ovaj dok je osmeh sa njegovog lica polako nestajao.

– Dobio sam zadatak da pronađem to zlato i da se pobrinem da ono ipak stigne na svoje odredište.

– Vi ste dakle savezni maršal? – Izustio je Berimor vidno razočaran.

Njegovo pitanje je međutim ostalo bez odgovora pošto Dok nikome nije želeo da kaže da se u sve ovo upustio samo zato što ne radi ništa pametnije i što je sklon avanturama.

Berimor je naglo ustao od stola i stavio šešir na glavu. – Onda mora da ste zaista strahovito usamljen čovek, Dok!

– Moguće! Ali bih vam ipak savetovao da se vratite svom starom poslu – odvratio je Dok.

– Verujte mi vi ćete imati sasvim drugu vrstu ljudi na grbači – dodao je Berimor. – Klaudija, izvinite ako sam vas suviše dugo uznemiravao.

Ona je htela da ga otprati do vrata, no Berimor je rekao. – Hvala, ali zaista nema potrebe! Snaći ću se već sam.

– Nadam se da i pored svega nećete otkriti gde se Dok nalazi!? – upitala je Klaudija bojažljivo.

– Ne brinite! Cenim to što je bio isto onako iskren i otvoren prema meni, kao što sam i ja bio prema njemu. Ali mogu vam jedno reći, Klaudija. Ako želi da uspe moraće da se udruži sa mnom. No tada će morati da se odrekne svojih usamljeničkih principa. Ukoliko ostane sam, nema ni trunke šanse da se živ odavde izvuče, a kamoli da se dočepa zlata.

Kada je Berimor izašao na ulicu zalupivši vrata za sobom, Klaudija se okrenula prema Holideju.

– Ko si ti u stvari? Toliko malo toga znam o tebi.

– Stvarno mi se mnogo dopadaš, Klaudija! Hajde, reci, šta te još interesuje osim onog što sam maločas već ispričao Berimoru?

– Hoću samo da ostaneš u životu, i da budem pored tebe.

– Ne brini. Nisam došao ovamo sa namerom da u Burniju ostavim svoje kosti.

– Da, ali sada ne smeš ni da izađeš na ulicu. Najbolje bi bilo da zauvek ostaneš ovde kod mene – rekla je ona dok mu je nežno sklanjala kosu sa čela.

Dok se na ove Klaudijine reči samo blago nasmešio. Ne, nije imao nameru da se krije. No pre nego što je mogao bilo šta da preduzme, morao je da se uveri da Berimor nije možda samo pokušavao da ga navuče na tanak led. To se, međutim, lako dalo proveriti.

Nežno je odgurnuo Klaudiju od sebe.

– Šta si sada naumio? – upitala ga je ona sa strahom u očima.

– Nista ne brini – odgovorio je Dok.

– Videćemo se uveče u salunu.

– Ali, Dok! Mejsonovi ljudi samo čekaju da se pojaviš, pa da te ubiju.

Dok se nasmejao dok je privezivao opasač sa revolverom, a zatim je dodao. – Ne misliš valjda da ću im tek tako dozvoliti da me se domognu? Mogu oni do sutra tamo da me čekaju.

Napolju je bilo hladno. Na pojedinim mestima su se još videli tragovi poslednjeg snega. Obližnja brda sa svojim visokim vrhovima bila su prekrivena debelim naslagama snega. Martovsko sunce tu nije moglo mnogo šta da promeni. Verovatno će potrajati sve do aprila ili možda čak i do maja dok se na padinama sneg potpuno ne otopi.

Mejsonovi ljudi se baš nisu mnogo trudili da ostanu neprimećeni. Stajali su u grupama, uglavnom trojica-četvorica duž glavne ulice. Dok je već poznavao neke od sporednih uličica tako da je neopaženo uspeo da se domogne hotelske štale gde je osedlao svog vernog Miga. Koristeći još uvek zavejan puteljak, neprimetno je napustio grad. Kada je bio siguran da neće naići ni na jednog od Mejsonovih ljudi, Dok se vratio na glavni put.

* * *

Ranč Mejsonovih je predstavljao ogroman posed koji se protezao sve do najudaljenijih padina okolnog Kaskade-Rejndž planinskog masiva. Kuća i drugi prateći objekti su se, međutim,

nalazili nepunu milju udaljeni od grada. Sa glavnog puta se odvajao pute-ljak oivičen visokim drvećem, koji je vodio direktno do Mejsonove kuće.

U trenutku kada je Holidej prolazio kroz kapiju iz kuće je izašao visok muškarac, koji ga je začudeno pogle-dao.

Dok je sjahao ispred samog ulaza i učtivo pozdravio čoveka koji očigledno nije bio naviknut na ovakve nenajavljene posete.

– Da li je mister Dejl Mejson junior kod kuće? – začuo se Dokov dubok glas.

– Jeste! Ali, ko ste vi? Da ne dolazite možda iz Burnija? – upitao ga je čovek sumnjičavo. – Ja sam ovde na ranču predradnik. Kažite koga da najavim, mister?

– Ne, ne dolazim iz Burnija! – odgo-vorio je Dok. – Upravo stižem iz Sakra-menta. Mister Dejl Mejson junior me očekuje. Obavestite ga da sam stigao.

Predradnik je i dalje sumnjičavo vr-teo glavom dok je odmeravao Holideja od glave do pete. No na kraju se ipak vratio u kuću. Prošlo je nekoliko minu-ta pre nego što se predradnik ponovo pojavio.

– Da li vas Sojer šalje? – upitao je on Doka.

– Da! I mogu vam reći, da je stvar za-ista hitna!

Predradnik ga više ništa nije pitao, uveo ga je u kuću.

Dejl Mejson junior je sedeo u dnevnoj sobi pored kamina u kome je buktala vatra, koja je celu prostoriju ispunja-

vala prijatnom toplinom. Bled u licu, Mejson je sedeo zavaljen u fotelju sa podignutim nogama, koje su bile umo-tane u šareni, indijanski prekrivač.

Kada je ugledao Doka, Mejson je pre-plašeno skočio na noge da bi se već u sledećem trenutku nemoćno skljojao u fotelju. Širom otvorenih očiju je ne-tremice zurio u Doka.

– Pa to je Dok Holidej! – uzviknuo je Mejson pokušavajući da se povрати od šoka koji je doživeo kada je na vratima ugledao Doka za koga je očekivao da će mu ga njegovi ljudi dovesti sveza-nog kako bi mogao da mu se osveti.

Predradnik je takođe na trenutak iznenađeno zastao tako da nije stigao bilo šta da učini pošto je već u sledećem trenutku Dok u svojoj desnici dr-žao kolt.

– Hteo bih malo nasamo da porazgo-varamo s tvojim gazdom – procedio je on. – Hajde, gubi se odavde i nemoj slučajno da dižeš uzbunu, jer će se mi-ster Mejson u protivnom loše provesti. Jesi li me razumeo, momče?

Ne obazirući se više na predradnika Dok je prišao Dejlu Mejsonu junioru, pomerio prekrivač i izvukao mu revol-ver iz futrole na kome se njegova ruka već nalazila. Uz glasan tresak revolver se našao na velikom mermernom sto-lu. Predradnik je neodlučno zastao na vratima.

– Rekao sam da se gubiš odavde! – dreknuo je Dok, spuštajući se na ivicu stola. Predradnik je užurbano izjurio napoije.

Holidej je sa mukom pokušavao da prikrije svoje razočaranje. Došao je ovamo sa namerom da ovog prokletog pasjeg sina propusti kroz šake, a sada je pred sobom ugledao nemoćnog i bledunjavog rančera koji nije nimalo ličio na onog nadmenog Dejla Mejsona koga je Dok prvi put sreo prethodne večeri u salunu.

– Šta vam se to desilo, mister? – upitao je Dok.

Dejl Mejson junior je bio toliko preplašen da nije uspevao ni reč da prevali preko isečenih usana.

– Uostalom, to sada i nije toliko važno – nastavio je Dok. – Dakle, sada sam ovde kao što sam vam i obećao u slučaju da me vaši plaćenici i dalje budu gnjavili. Vidim, međutim, da moje reči niste ozbiljno shvatili.

Mejson junior je počeo da miče usnama, no ono što je pokušavao da kaže bilo je toliko nerazgovetno da Dok nije mogao da ga razume.

– Vaši revolveraši su i dalje u Burniju, a ja sam ovde – dodao je Dok, smeškajući se zadovoljno. – Tako nešto sam vam uostalom i nagovestio. Pitam se jedino šta ćemo sada? Najpre sam hteo da vas tako sredim da vas ni rođena majka ne bi prepoznala, ali kada vas ovakvog vidim...

Holidejeve reči je prekinuo topot kopita, koji se začuo ispred kuće. – Taj vaš predradnik je zaista velika naivčina ako misli da ću ja još uvek biti ovde kada se vrate ona vaša dvadesetorica iz Burnija. Ali da mi nastavimo sa onim zbog čega sam, u stvari, i došao

ovamo. Doneo sam vam nešto da pročitate ako uopšte znate da čitate.

Dok je iz džepa izvukao komad papira i poturio ga Mejsonu pod nos. Bio je to dokument koji je izdala vlada Sjedinjenih Država i koji je u prvom redu bio namenjen šerifima i drugim čuvarima reda i zakona u ovom kraju. Taj dokument je, u stvari, bio potvrda da vlada šalje Džonatana Holideja u ovaj kraj da pronade izgubljeni transport zlata i da ga otpremi do železničke stanice u Rinou. Dokument je nadalje sadržavao molbu upućenu od strane Vajata Erpa svim čuvarima zakona da pruže pomoć gore pomenutom ukoliko je on bude zatražio.

Kada je Dejl Mejson junior završio sa čitanjem ovog komada papira Holidej mu ga je uzeo iz ruku i ponovo ga vratio u džep. Dejl Mejson junior ga je posmatrao sa neskrivenim čuđenjem, ali i besom koji je teško uspevao da savlada.

– Znam da ste unaokolo razglasili da smatrate da je zlato vaše pošto se nalazi na posedu Mejsonovih – izustio je Dok. – No ostavite se tih smešnih priča, mister Mejsone! To da neka stvar nekome pripada samo zato što je taj prvi pronašao to važi možda kod pomoraca, ali ne i ovde. Ako prisvojite zlato za sebe time, u stvari, svesno kršite zakon, mister Mejsone! Ukoliko to učinite vlada će vas goniti, a tada na kraju nećete izgubiti samo zlato već i ovaj predivni veliki ranč, vašu slobodu, a možda čak i život.

Holidej se polako podigao sa ivice stola na kojoj je sve vreme mirno sedeo.

– Jeste li me razumeli, mister Mejson? Ukoliko već niste u stanju da govorite onda biste barem mogli poput margarca da klimnete glavom da bi znao da su vam sada neke stvari jasnije.

Klimnuvši glavom Dejl Mejson junior je jedva čujnim glasom odgovorio.

– Čuo sam vas, mister Holideje!

– Eto kako nas dvojica možemo lepo da razgovaramo – rekao je Dok.

– Drago mi je što ste me čuli, ali da li ste shvatili ono što sam vam rekao? Ukoliko to nije slučaj onda ću odmah pozvati oblasnog šerifa, koji će vas sa zado-voljstvom strpati u zatvor. To da ste pokušali da me ubijete može da potvrdi pola grada. A valjda znate kakva kazna sleduje onima koji napadaju vladine službenike. A pošto se radi o posebno niskim pobudama, odnosno pošto ste pokušali da me uklonite da biste se domogli zlata, to bi sudija u Sakramentu već sada mogao da vas osudi na dugogodišnju robiju. Zato bih vam savetovao da što pre ozdravite i da vodite ovaj vaš ogromni ranč. Izbijte sebi iz glave one silne milione! I onako se ne radi o deset miliona dolara kao što se u gradu priča.

Dok se zatim mirno okrenuo i uputio prema izlazu. Napolju je naišao na Mejsonovog predradnika.

– Idite sada kod njega. Sve mi se čini da mu je sada preko potrebno da sa nekim porazgovara.

Predradnik ga je samo popreko pogledao i ušao u kuću.

Dok se vinuo u sedio svog ponosnog konja i krenuo nazad za Burni. Izbegavao je da jaše glavnim putem već se u snažnom galopu vratio kroz obližnju šumu u grad.

Vrlo dobro je znao da će to koliko će se Dejl Mejson junior urazumiti u mnogome zavisiti od njegovih ljudi, odnosno od toga koji deo plena je njima obećao i da li su oni spremni da odustanu od potere za zlatom. No, ovako je Mejson bar bio upoznat sa rizikom u koji se u tom slučaju upušta. Dok se nadao da mu je malopredašnji razgovor pomogao da shvati kakav mu gubitak u tom slučaju preti. Bio je siguran da će Mejson dobro razmisliti pre nego što učini sledeći korak.

Dok se zaustavio ispred hotelske štale, osvrćući se oprezno oko sebe. Međutim, nije uočio ništa što bi izazvalo njegovu sumnju. Jedno je bilo sigurno – Mejsonovi ljudi ga bar izvesno vreme neće uznemiravati. Mora da su kao gromom ošinuti napustili grad kada su saznali da Dok koga su tako uporno tražili nije u gradu već na Mejsonovom ranču.

Dok je, međutim, ipak oprezno otvorio vrata štale i uveo Miga unutra, pošto je i dalje postojala mogućnost da je neko od Mejsonovih ljudi ostao u gradu da bi i pored svega izvršio gazdino naređenje.

No i pored svih mera opreza Dok se ipak našao zatečen u trenutku kada se sagnuo da bi otkopčao kaiševe od

sedla. Iznenada je dobio takav udarac po potiljku od koga mu se strahovito zavrtele u glavi. Sada mu je bilo jasno da ih je ipak potcenio. Dok se grčevito borio protiv nesvestice, koja je pretila da parališe sva njegova čula. Osećao je kako su ga Mejsonovi ljudi najpre šćepali da bi ga već u sledećem trenutku pustili da padne na pod gde su ga okrenuli na leđa. U tom trenutku Dok je prikupio poslednje atome snage i počeo snažno da udara oko sebe. Nije, međutim ni stigao da upamti njihove likove kada ga je još jedan udarac po glavi konačno poslao u carstvo snova.

* * *

Dirk Berimor je stajao u Dokovoj hotelskoj sobi pored prozora i gledao napolje u dvorište. Pogledao je nestrpljivo na svoj pozlaćeni džepni sat. Prošlo je bilo već više od deset minuta otkako je Dok ušao u štalu, a to što se još uvek nije pojavljivao moglo je samo da znači da neće biti u stanju da je na vlastitim nogama i napusti.

Berimor je prethodno video samo dvojicu, koji su ušli u štalu. U sledećem trenutku njegov pogled su privukle kočije koje su ušle u hotelsko dvorište, zaustavivši se pred ulazom u štalu. Na sedištu je sedeo visok i snažan muškarac koji se hitro spustio na tlo i otvorio vrata od kočija, pomažući nekoj mlađoj i zgodnoj ženi da izađe.

Dirk Berimor se nasmešio i nesvesno je tiho zazviždao iskazujući svoje divljenje ženinom izgledu. Na sebi je imala široke jahaće pantalone koje su bile

uvučene u duboke tamne čizme. Njenu bujnu plavu kosu pokrivao je mali šareni šešir.

Žena je zajedno sa svojim pratiocem ušla u štalu. Nepun minut kasnije svi zajedno su ponovo izašli napolje. Ona dvojica koje je Berimor video kako pre Doka ulaze u štalu nosili su ga držeći ga za ruke i noge. Ubacili su Doka poput vreće krompira u kočije, a zatim su i sami ušli u njih. Visoki momak je ponovo zauzeo svoje mesto na sedištu i kočije su ponovo polako napustile hotelsko dvorište. Napolju je ostala jedino žena koja se nakon nekoliko trenutaka uputila prema sporednom ulazu hotela.

Dirk Berimor je užurbano napustio Dokovu sobu. Spustio se niz stepenice da bi izbliza pogledao plavušu, a i da bi mogao da vidi kuda su ona trojica odvela Doka.

Ženu je sreo u holu hotela. Bila je izrazito visoka, no i pored toga je bila izuzetno graciozna. Plavuša mu se nasmešila poput najvećeg nevinaščeta dok je prolazila pored njega. Na sebi je imala mnogo skupog nakita. Na recepciji je zatražila sobu za sebe tako da je Berimor barem znao gde će kasnije moći da je potraži.

Kada je izašao na ulicu kočije su kod crkve upravo skretale u jednu malu, sporednu uličicu. Berimor je dugim koracima potrčao za njima. Stigavši do ugla gde su kočije skrenule sa glavne ulice Berimor je ugledao kako kroz otvorenu kapiju izlaze na obližnji

posed. Sačekao je da se vrata za njima zatvore, pa da oprezno produži dalje.

Sa druge strane ulice tačno naspram Berimora jedna starija žena se u tom trenutku okliznula na ostacima za-
leđenog snega. Poput pravog džent-
lmena Berimor joj je prišao i pomogao
joj da ustane. Pokupivši njene rasute
stvari, on je zabrinuto upitao. – Da li
ste povređeni, madam?

– Hvala vam mladiću, ali nije mi ni-
šta. Znae moje oči nisu više kao ra-
nije. Jedino mi je žao ovog predivnog
mantila koji se uprljao.

– Nije to ništa, madam! Moglo je sve
i daleko gore da se završi.

– U pravu ste, mladiću! Puno vam
hvala! – odvratila je žena dok je jed-
nom rukom posegla u džep iz koga je
izvukla novčanik da bi novčanicom od
jednog dolara iskazala Berimoru svoju
zahvalnost.

– Ali, madam! – izustio je Berimor
ogorčeno. Upravo je nameravao da
se uvređeno okrene kada je na ulici
ugledao onu dvojicu, koji su izneli one-
svešćenog Doka iz hotelske štale. Ovo
je bila prava prilika da ih malo bolje
pogleda.

– Čekajte, madam! – rekao je Beri-
mor i uhvatio staru damu ispod ruke,
čisteći joj drugom rukom uprljani man-
til. Ona dvojica su prošli pored njih ne
obazirući se mnogo na ženu i Dirka
Berimora.

Kada ih je izbliza pogledao Berimo-
ru je postalo jasno da se ovde radi o
ljudima sasvim drugoga kalibra od
onih koje je Dejl Mejson junior držao

na svom platnom spisku. Ovo su bili
revolveraši, koji nisu samo ličili na
plaćene ubice nego su to uistinu i bili.
I jedan i drugi su bili visoki snažni
tridesetogodišnjaci, koji su ga svojim
izgledom i načinom oblačenja podse-
ćali na oficire u civilnom odelu. Njihov
spoljni izgled je u potpunosti odgova-
rao izgledu dame koju je Berimor sreo
u hotelu.

Nakon što se ponudio da otprati sta-
ricu do kuće što je ova odbila Berimor
je produžio dalje uličicom držeći u ruci
jabuku koju mu je starica na rastanku
u znak zahvalnosti tutnula u ruke.

Pri samom kraju ulice ugledao je ko-
čiju. Berimor se uputio kroz mali zave-
jani vrt do kuće. Kada je došao do sa-
mih ulaznih vrata odlučno je pokucao.

Na vratima se pojavio plavokosi mo-
mak koji je maločas dovezao kočiju.

– Koga tražite, ser? – upitao je mo-
mak Berimora. Dirk Berimor se ljuba-
zno nasmešio. – Dobar dan! Ja sam vaš
prvi sused. Pošto ste se tek nedavno
uselili hteo sam da vam u znak dobro-
došlice ponudim...

Plavokosi momak je pomalo začuđe-
no gledao jabuku u Berimorovim ruka-
ma da bi se na kraju i on nasmešio.

– Vi ste, dakle, naš sused – izustio
je on, uzimajući jabuku koju je zatim
snažno zagrizao. U tom trenutku Be-
rimor je prešao u munjevit napad. Bila
su dovoljna samo dva snažna udarca,
pa da se plavokosi momak nađe one-
svešćen na podu pored ulaznih vrata.

Berimor je ušao unutra i zaključao
vrata za sobom. Počeo je da trlja svoju

desnu ruku koja ga je bolela od udara o momkovo koščato lice. Jedna od mnogobrojnih vrata duž dugačkog hodnika stajala su širom otvorena. Berimor je kratko zavirio unutra i zadovoljno se nasmešio. Dok je ležao svezan na tepihu. Sudeći po njegovim tromim i još uvek nekontrolisanim pokretima bilo je jasno da je upravo dolazio svesti. Berimor je izvukao nož koji je uvek nosio u svojoj levoj čizmi, spustio se na kolena i počeo da oslobađa Doka mnogobrojnih konopaca, kojima je bio svezan.

– O, moja glava – začuo se Dokov bolni uzdah.

– Niko vas nije terao da im poturite glavu, mister Holidej – rekao je Berimor, cereći se glasno.

– Berimore!

– A ko bi drugi mogao da bude?

– Vi... – Dok je iznenada zanemio očigledno još uvek ne shvatajući šta se to dogodilo. Polako je, međutim, počelo da mu se razbistrava u glavi tako da je glasno uzviknuo, – Berimore? Odakle vi ovde?

Berimor se ponovo podigao na noge, a zatim je pomagao Doku da ustane.

– Kako otkud ja ovde? Pa ja sam „čovjek koji je uvek na pravom mestu u pravo vreme!”

Dok je uz bolnu grimasu rukom prelazio preko potiljka na kome je bila iskočila ogromna čvoruga od ona dva udarca koje je zadobio u štali. – Prokleti Mejsonovi pasiji sinovi! – izustio je on pri tome sa neskrivenim besom.

– Sve mi se čini da ovoga puta niste u pravu, mister Dok.

– Kako to mislite?

Berimor se nasmešio, uhvatio Doka za ruku i poveo ga do ulaznih vrata gde je plavokosi momak još uvek ležao u dubokoj nesvesti.

– Jeste li ovog već negde videli?

– Ne! – odvratio je Dok, zagledavši se u bledo lice momka.

– U međuvremenu sam upoznao sve Mejsonove ljude – dodao je Berimor.

– Tvrdim sa sigurnošću da ovaj nije jedan od njih. Radi se o trojici revolversa čiji je gazda jedna plavokosa izuzetno lepa i elegantna žena.

Holidej je napregnuto razmišljao. Koja bi to žena, a koju on poznaje, mogla da odgovara tom opisu? Međutim, nikako nije mogao da se opredeli za neku određenu osobu. Napokon je podigao pogled i odmahnuo glavom.

– Dama se smestila u ovdašnjem hotelu, a ona dvojica koji su vas napali u štali su sada verovatno kod nje – reče Berimor zadovoljan što je mogao Doku da predoči da mu ništa od proteklih događaja nije promaklo. – Mislim da bi najbolje bilo da nas dvojica odemo u hotel i da im poželimo dobrodošlicu. Verujem da će to damu naprosto šokirati pošto je ubeđena da je sve pod njenom kontrolom. Mogu da zamislim njeno preneraženo lice kada vas bude ugledala kako mirno ulazite u hotel – nastavio je Berimor uz glasno cerekanje.

Dok se još jednom zagledao u plavokosog momka, koji je nepomično ležao

pred njim. Bio je siguran da ga do sada nije sreo. Najviše ga je mučilo pitanje, ko bi ta tajanstvena žena mogla da bude.

– Nemojte suviše da lupate glavom, mister Dok! – rekao je Berimor i krenuo prema vratima. – Uveren sam da ćete dok sneg ne počne da kopni sresti još mnoštvo ljudi koji će od vas hteti da saznaju gde se nalazi zlato ili koji će na bilo koji način pokušati da vas onemoguće da ga se pre njih dočepate.

Dok je vrlo dobro znao da je Berimor potpuno u pravu kada je to govorio. Upravo je hteo da krene za njim kada je plavokosi momak počeo da dolazi svesti. Doviknuo je Berimoru da se vrati, a zatim su obojica mirno sačekali da se ovaj potpuno osvesti.

– Vile! – uzviknuo je momak ne primećujući još uvek Doka i Berimora koji su stajali pored njega.

– Nema ovde nikakvog Vila – izustio je Dok.

Tek tada je plavokosi momak izgleda postao svestan situacije u kojoj se nalazio. Preplašeno je podigao pogled, zagledavši se prvo u Doka, pa zatim u Berimora.

Berimor je mirno pokazao u stranu.

– Eno tamo ti je jabuka momče ukoliko želiš da nastaviš da jedeš.

Plavokosi momak je pokušao da se podigne na noge i da potegne svoj revolver, no Dok i Berimor su bili brži. Uperivši svoj „kolt“ u njegove grudi, Dok mu je izvukao revolver iz futrole,

a zatim ga je upitao. – Hajde da čujemo ko je ta plavuša?

Momak je očigledno bio odlučio da ne prevali više ni jednu reč preko usta. Uvidevši da bi svaki dalji razgovor predstavljao uludo traćenje vremena, Berimor je snažno udario momka po bradi. On je od siline udarca tresnuo glavom o zid i ponovo se skljkao na pod. Dok se sa vidno приметnim čuđenjem zagledao u Berimora, pošto ni u snu nije pomislio da on poseduje tako snažan udarac. Želeo je nešto da kaže, ali ga je Berimor preduhitrio sledećim rečima. – Idemo, mister! Vreme je da izbliza pogledamo momkovog naloga-davca. Od ovog ovde i onako nemamo neke koristi.

Obojica su užurbano napustili kuću i uputili se prema hotelu.

* * *

Plavuša i njena dva pratioca su sedeli u hotelskom restoranu. Berimor, koji je krenuo da ih potraži, zadovoljno se vratio do recepcije gde ga je čekao Dok.

– Jeste li ih pronašli? – upitao je Dok.

– Da! A sada bih voleo da iz prikrajka vidim njihova iznenađena lica kada se vi pojavite. Sede za poslednjim stolom u uglu i uživaju u jelu i piću. Verujem da će pasti sa stolica kada vas ugledaju. Nas dvojica ćemo se praviti kao da se ne poznajemo. Hajde, idemo!

Berimor je pustio Doka da odmakne nekoliko koraka pre nego što se i on uputio prema restoranu. Na ulazu su

se nalazile dve stepenice o koje se Dok skoro sapleo kada ih je ugledao za stolom. Onu dvojicu revolveraša nije poznavao, ali mu je zato žena bila više nego dobro poznata. Bila je to mis Grejvs!

Mis Grejvs, koju je upoznao pre nekoliko godina kada je opet prihvatio da pomogne njegovom prijatelju Vajatu Erpu u rešavanju jednog zamršenog slučaja. Njena uža specijalnost su bili pravosuđe, kao i drevne azijske borilačke veštine. Dok je još tada morao sebi da prizna da mis Grejvs nije samo dobar poznavalac svih zakonskih propisa već i da je isto tako dobar instruktor veština, kojima je Holidej u prvom redu zahvaljujući njoj tako dobro ovladao.

Zli jezici su u to vreme tvrdili da mis Grejvs u krevetu nije ni blizu ispoljavala slične kvalitete, što je on primio sa neskrivenom skepsom.

Kasnije je, koliko je Doku bilo poznato, radila niz godina u Srednjoj i Južnoj Americi, gde je, u stvari, neposredno rukovodila svim operacijama. Sudeći po njenom izgledu niko ko je nije poznavao sigurno ne bi pomislio da se radi o ženi sa ovakvim sposobnostima.

Međutim, Dok je, isto tako bio upoznat sa činjenicom da mis Grejvs od pre izvesnog vremena nije više pripadala vladinoj službi. Razlog za to je bila jedna tona zlata, koju je mis Grejvs u Meksiku pokušala da prisvoji. To zlato je bilo vlasništvo vlade Sjedinjenih Država i bilo je namenjeno pobunjenici-

ma, koji su želeli u Meksiku ponovo da uspostave demokratski sistem vlasti.

Upravo iz tih razloga je svakom iz vladinih službi bilo stavljeno u zadatak ukoliko je negde sretne da uhapsi mis Grejvs kako su je još uvek zvali iako je to, u stvari, bio samo njen nadimak. Pri tome je izdata i naredba da se bez velikog ustručavanja upotrebi oružje pošto je svako približavanje mis Grejvs moglo da se završi tragično zbog toga što je u borilačkim veštinama i dalje bila nenadmašna. Tu je dakle sedela ta žena koja je zbog zlata izdala osnovna načela svih pripadnika vladinih službi. I ne samo to! Obećala je Doku da će mu se osvetiti pošto je on bio taj koji joj je tada u Meksiku pomrsio račune, sprečivši je da se domogne zlata.

Dok se kiselo nasmešio kada je mis Grejvs podigla pogled i ugledala ga. Na trenutak je zaprepašćeno iskolaćila oči da bi se već u sledećem trenutku povratila od neprijatnog iznenađenja.

Sada su se pred Dokom nalazila dva zadatka, koje je trebalo ispuniti. Trebalo je da dopremi zlato do njegovog odredišta, a i da uhapsi mis Grejvs. Ukoliko se bude opirala hapšenju, on će morati da puca. Njena dva pratioca su primetili promenu na njenom prelepom licu tako da su i oni pogledali u pravcu vrata na kojima je Dok stajao i u znak pozdrava samo kratko dodirnuo obod šešira.

Povrativši se od iznenađenja, dvojica revolveraša su hteli da skoče na noge i potegnu oružje, ali mis Grejvs im je

nešto došapnula i oni su ostali na svojim mestima.

– Sve mi se čini da poznajete ovaj trio – začuo je Dok Berimorov glas iza svojih leđa.

– Nemojte sedati za isti sto sa mnom! – izustio je Dok tiho, ne pomerajući gotovo uopšte usne pri tome. Zatim je produžio i seo za sto nasuprot mis Grejvs i njena dva pratioca.

Berimor se takođe smestio za jedan slobodan sto odakle je imao nesmetan pregled čitave situacije.

Mis Grejvs i ona dvojica su mirno nastavili da obeduju. I pored toga što su se trudili da to prikriju, Doku je bilo jasno da se neki čudan nemir uvukao u njih.

U trenutku kada je Dok poručivao pečenu ovčetinu, dvojica revolveraša su ustali od stola i napustili restoran. Dok je svakako imao još neraščišćenih računa s njima, no pošto je mis Grejvs i dalje sedela za stolom to je i on odlučio da to izmirivanje dugova odgodi za neku drugu priliku. Nepuna dva minuta kasnije dogodilo se ono što je Dok očekivao. Mis Grejvs je ustala i prišla njegovom stolu.

– Smem li na trenutak da sednem? – upitala je ona pomalo nesigurno.

– Zar ne mislite da bi to bilo suviše opasno za vas? – odvratio je Dok načinivši pri tome, ipak pokret koji joj je kazivao da nema ništa protiv da sedne za njegov sto.

– Nije valjda da ćete mi sada ponuditi neki zajednički posao? – dodao je Dok dok mu osmeh nije silazio sa lica. – Ili

se možda samo brinete za onog plavokosog lepotana koga ste ostavili da me čuva?

Dok je znao da mora da bude izuzetno oprezan u njenom društvu tako da je prekinuo sa jelom spustivši ruke na sto. Znao je da je mis Grejvs dovoljan i trenutak njegove nepažnje, pa da ga sa dva udarca zajedno sa stolicom otpremi na pod.

– Vi mi ovde samo smetate, mister Holidej! – začuo se njen prijatan glas.

– To sam već primetio – odgovorio je Dok, klimnuvši glavom.

Napolju u obližnjim dolinama sneg je tek bio počeo da kopni. Moglo je još dugo da potraje dok se ispod debelih snežnih naslaga ne pojave tragovi koji bi ukazivali gde se izgubljeno zlato nalazi. To mu je omogućavalo da se najpre pobrine da mis Grejvs dospe iza rešetaka.

– Predložiću vam nešto, mister Holidej!

– Baš me interesuje što će to biti?! – rekao je Dok kroz smeh.

Ona ga je ozbiljno pogledala svojim predivnim očima, a zatim je produžila – Ukoliko se udružite sa mnom, spremna sam da vam prepustim deo plena.

– Sve mi se čini da sada dolazi ono obavezno ili...

– Potpuno ste u pravu, mister Holidej! – sada su se pune usne mis Grejvs razvukle u širok osmeh. – Ili nećete živeti duže od jednog dana.

Nakon ovih izgovorenih reči mis Grejvs je htela da ustane od stola, no u tome su je sprečile Dokove reči.

– Samo trenutak! Prvo saslušajte moj protivpredlog, mis Grejvs!

Ona ga je zabezeknuto pogledala.

– Nas dvoje ćemo sada polako ustati, a vi ćete ići ispred mene – rekao je Dok i munjevito potegao kolt ispod stola.

– Pretpostavljam da su naređenja koja sam dobio u međuvremenu doprla i do vas, a ja sam čvrsto odlučio da ih u ovom slučaju izvršim do kraja. Neću se uopšte ustručavati da pucam, ukoliko samo naćinite neki nepromišljen pokret.

Dok su ustajali od stola, mis Grejvs se usiljeno nasmešila. – Zaista šteta! A bila sam ubećena da se s vama može razgovarati, mister Holideje.

Doku nije promaklo komešanje koje je nastalo u restoranu kada su ga ostali gosti ugledali sa uperenim revolverom u ovu zaista prelepu ženu, koja je mirno prebacila svoju tašnicu preko ramena, a zatim i popravila svoj šareni šeširić.

Dok je u jednom trenutku nepromišljeno krajićkom oka pogledao u Berimora i upravo je to bio taj trenutak neopreznosti na koji je mis Grejvs čekala.

Njen šareni šeširić je na svom gornjem delu posedovao čelićno ojaćanje kojim je mis Grejvs snažno udarila Doka po nosu. Doku se od bola i besa na trenutak sve smraćilo pred očima. Kolt mu je ispao iz ruke i odleteo ispod obližnjeg stola. U sledećem trenutku mis Grejvs je zadala još jedan udarac i Dok se našao na podu. Psovao je dok se bolno držao za nos i pokušavao da

se ponovo podigne na noge. Kada mu je konaćno pošlo za rukom da se povrati od iznenadnog napada ugledao je posetioće restorana, koji su sa podrugljivim osmehom na licu zurili u njega.

– Tako mu i treba kada preti revolverom jednoj pravoj dami – dobacio je zajedljivo stariji džentlmen, koji je sa ćašom viskija u ruci posmatrao šta se u restoranu dogaćalo.

Dok se podigao na noge i počeo da se osvrće oko sebe. Svoj šešir i revolver je uspeo bez teškoća da pronade, ali se zato mis Grejvs u međuvremenu bio izgubio svaki trag.

U hodniku koji je vodio od restorana do recepcije Dok je naišao na Dirka Berimora, koji se previjao na podu, iako mu baš i nije bilo do toga. Dok nije mogao, a da se ne nasmeje. Bilo je jasno da je Berimor pokušao da je zaustavi. Dok mu je prišao i pomogao da se podigne na noge. Berimor, koji je očigledno bio ostao bez vazduha, bezuspešno je pokušavao nešto da kaže. Tek kada ga je Dok odveo do hotelskog bara gde su obojica sručili po dva dupla brendija u sebe, Dirk Berimor je uspeo da upita Doka. – Poznajete li tu ženu, mister Holidej?

– Svakako! No nisam mogao da slutim da ćete se i vi umešati, inaće bih vas na vreme upozorio.

– Ništa mi nije jasno! – odvratio je Berimor.

– Džiu-džicu i karate! – dodao je Dok.

– Ko li je sada pa to? – zapitao je Berimor začuđeno.

– To su trikovi kojima se ta dražesna ledi koristi. Udara takvom brzinom da ljudsko oko nije u stanju da je prati. Osim toga, vrlo dobro zna gde treba da uputi udarac da bi protivnika već prvim udarcem onesposobila.

– Sve mi se čini da me je udarila nogom, ali ne bi mogao da se u to zakujem. Ali pored trikova je za tako nešto potrebna i izuzetna snaga.

– Mogu vam reći da su mnogi do sada osetili tu njenu snagu na svojoj koži.

Berimor je i dalje sa nevericom posmatrao Doka. – U prvom trenutku sam pomislio da me oči varaju, mister Holidej, ali mi se učinilo da ćete pucati kada vas je udarila šeširom po nosu. No, sigurno ste se predomislili pošto se ipak radi samo o ženi, zar ne?

– Da sam mogao, pucao bih!

– Šta? Na ženu? – začuo je Berimorov preneražen glas.

– Sledeći put će biti bolje. Jedino što ćemo morati da je držimo na pristojnom odstojanju od nas, Berimore. U protivnom nam ni dva revolvera neće pomoći. Ovakav propust kao maločas sigurno se neće još jednom naćiniti.

– Ovako nešto još nikada nisam doživio! Da jedna žena od dvojice ne baš naivnih muškaraca pred celim hotelom načini budalu – izustio je Berimor, srućivši još jedno piće u sebe.

– Možemo biti srećni ako nas sada ne izbace odavde – rekao je kroz smeh Dok, kome se polako vraćalo dobro raspoloženje.

– Šta mi je samo trebalo da se i ja umešam? Kada to samo budem isprićao mojoj staroj prijateljici....

– Možda bi najbolje bilo da to ipak zadržite za sebe? – predložio mu je Dok.

– Ovo je zaista neshvatljivo! Žena da nam učini ovako nešto! Proći će dani dok to ne svarim – rekao je Berimor, vrteći u neverici glavom da bi odmah zatim poručio još jedan brendi.

– Nećete li se valjda sada zbog toga napiti? – rekao je Dok. – Hajde sada je dosta! Vaša prijateljica vas sigurno nestrpljivo očekuje. Idemo, otpratiću vas do kuće.

Kada su izašli napolje na ulicu već je bio pao mrak. Doku se žurilo pošto je obećao Klaudiji da će se videti u salunu. No prethodno je morao da se pobrine da Berimor sigurno stigne do kuće.

Mis Grejvs mu je pripretila da će ga u roku sledećih dvadeset četiri časa smaknuti. Ona i njeni ljudi su sada sigurno ubeđeni da on i Berimor rade zajedno. Zbog toga je prvo otpratio Dirka Berimora do njegove prijateljice, a tek potom se uputio prema salunu u kome je Klaudija imala pune ruke posla.

Kada ga je ugledala, Klaudija se radosno osmehnula i odmah prišla njegovom stolu, dotakavši ga neprimetno ispod stola. – Ne mogu da ti opišem koliko sam srećna što te ponovo vidim. Hoćeš li nešto da popiješ?

– Donesi mi jedan brendi!

Klaudija je ustala od stola i uputila se prema šanku. Dok se vraćala sa pićem, Holidej nije mogao da ne pogleda na njene prelepe grudi, koje su se

jasno ocrtavale ispod tesno pripijene bluze. Stavivši celu flašu pred njega, Klaudija mu je tiho došapnula. – Salun se uskoro zatvara. Hoćemo li onda opet kod mene?

Dok je klimnuo glavom, no već u sledećem trenutku posumnjao je da bi to u ovom trenutku uistinu bilo pametno. Onog prokletog klovna Dejla Mejsona juniora je sebi možda i skinuo sa vrata, ali sa mis Grejvs to neće biti tako lako. Ako ona i njeni ljudi vide Klaudiju s njim tada bi i ona bila u velikoj opasnosti.

* * *

Četvorica Mejsonovih ljudi su odneli svoga gazdu gore u njegovu spavaću sobu, smestivši ga u krevet.

Dole pored kamina su kao straža ostali Maks Flin, Palmer i Kirk Vajthed pošto se Dejl Mejson junior plašio da bi Dok mogao ponovo da se pojavi. U trenutku kada se predradnik s onom četvoricom pojavio gore na stepeništu sva trojica su ih sa neskrivenom znatiželjom pogledali. Nakon što su kauboji napustili kuću predradnik se pridružio trojici Mejsonovih revolveraša pored kamina. Ugledavši njihove nestrpljive poglede, predradnik je rekao. – Neće ništa više da čuje o onam transportu zlata. Preplašen je kao zec otkako je saznao da je Doka Holideja u stvari vlada poslala ovamo.

– Ta prokleta kukavica – dobacio je Kirk Vajthed podrugljivo.

Maks Flin je ponovo posegao za flašom i počeo svima redom da sipa po

još jedno piće. – Hoćeš li i ti? – upitao je predradnika koji je samo odmahnuo glavom.

– Vrlo dobro znate da gazda ne trpi kada se ovde u njegovoj kući loče,

– Mi ne ločemo nego pijemo – odvrati Kirk Vajthed razdražljivo.

– Nazovi to, kako hoćeš, ali on to ne trpi!

Palmer je uzeo flašu i sklonio je pod sto. – Ako slučajno siđe dole svako neka svoju čašu strpa u džep.

– Pa ti nisi normalan ako misliš da ću to učiniti – rekao je Vajthed sada već potpuno van sebe od besa.

– Siguran sam da će se predomisli ti – procedio je Maks Flin koji je na taj način što je menjao temu želeo da prekine prepirku, koja je pretila da se pretvori u otvoren sukob. – Kada se ispava i kada prebrodi šok što se taj Holidej tako iznenada ovde stvorio sigurno će promeniti mišljenje. Ne verujem da čovek poput njega može da se odrekne zlata koje mu se nalazi nadohvat ruke.

– Ako uklonimo Holideja tada će se sigurno urazumiti – dodao je Kirk Vajthed na koga je i sama pomisao na zlato delovala umirujuće.

– Pravo da vam kažem, ja u to ne verujem – rekao je predradnik.

Kirk Vajthed se podigao iz udobne fotelje da bi se zatim uputio prema kaminu da bi dodao još nekoliko cepanica na vatru. U kući više nije gorelo nijedno svetlo, tako da vatra nije širila samo prijatnu toplotu, već je delimično i osvetljavala prostor gde su četvorica

Mejsonovih ljudi raspravljali šta bi u ovom trenutku bilo najpametnije da učine.

– Mi to možemo da obavimo i bez njega! – izustio je Kirk Vajthed nakon što se ponovo spustio u fotelju. Ostala trojica su se začuđeno zagledali u njega.

– Šta si time hteo da kažeš? – upitao je predradnik.

– Upravo ono što sam rekao – odgovorio je Vajthed. – Ili možda misliš da sam suviše glup da bi mogao sam da potražim izgubljeno zlato? Za tako nešto nije potrebno da mi neko izdaje naređenja. A ponajmanje čovek poput Dejla Mejsona juniora, koji napuni gaće čim se neko pojavi i kaže da ga šalje vlada.

– Bolje se pripazi da te gazda ne čuje! – procedio je predradnik.

– Zar ne misliš da ga se plašim?! – nastavio je Vajthed podrugljivo. – Njega bih bio u stanju da sredim levom rukom.

– Lakše malo, Kirk– dobacio je Vajthedov prijatelj Palmer.

– Ma šta lakše! Stalno mi se govori da treba da radim ovo ili ono, a da pri tom ima da začepim gubicu. I sve to zbog toga što me on plaća što donekle i mogu da razumem. Ali kada više ne budem na njegovom platnom spisku, samo neka pokuša da me dotakne tim njegovim nalickanim korbačem. Ima da se nađe na podu ili bolje rečeno tri stope ispod zemlje!

– Sada je stvarno bilo dosta! – dreknu Palmer razdražljivo.

– Meni je dosta, Palmere! – odvratio je Vajthed, otpivši gutljaj viskija iz flaše da bi je već u sledećem trenutku ljutito tresnuo o sto. – Od ovog trenutka više ne računajte na mene ovde na Mejsonovom ranču! Kirk Vajthed će sada lepo da osedla svog konja, da odjaše do Burnija i da tamo uhvati tog prokletog Doka Holideja za gušu sve dok mu on ne kaže gde se nalazi zlato. E, a tada ću da natovarim prazne bisage i džakove i da odem po zlato. Deset miliona dolara u zlatu, prijatelji! Za mene samog je to i previše! Zato je svako dobrodošao ko hoće sa mnom.

– To ti Dejla Mejson junior nikada neće oprostiti! – procedio je predradnik, vrteći u neverici glavom,

– Dejla Mejson junior! – začuo se ponovo onaj svima dobro poznati podrugljiv, prizvuk u Vajthedovom glasu. – Taj stvor od koga je svevišnji bezuspešno pokušao da napravi muškarca, mene ne može da zaplaši. Hajde, dovedite ga ovamo, pa ću ga pred vašim očima srediti!

– Ma ne pravi se toliko važan! – uzviknuo je Palmer prilično neuverljivo.

– U redu, Palmere! Nemoj se plašiti, neću mu ništa uraditi ukoliko me ostavi na miru. U protivnom će se gadno provesti. To mu možete sva trojica reći.

– A šta u stvari hoćeš od Doka Holideja? – upitao ga je Flin.

– Pa šta hoću, čoveče! On će mi reći gde se zlato stvarno nalazi. A mogu sa svakim da se kladim da on kao predstavnik vlade to vrlo dobro zna.

Sada je i Palmer već ispoljavao očiglednu znatiželju. -A kako misliš da se dokopamo tog kopileta?

Kris Vajthed se zadovoljno nasmešio zagledavši se u svu trojicu, a zatim je odgovorio svom prijatelju. - Pa to barem nije teško! To kopile se ugnjezdilo kod Klaudije, one koja radi u salunu. Zbog toga ga i nismo pronašli one noći u hotelu. Ali zato sada znamo gde da ga potražimo, zar ne?

- A odakle ti sve to znaš? - upitao ga je Flin.

- To je poslovna tajna - odvratio je Vajthed, slegnuvši ramenima. - U svakom slučaju Klaudija iznenada nije više ni za koga zainteresovana. A sve to otkako je upoznala tog prokletog Holideja. Ruku pod ruku su napustili salun one večeri kada je sredio Mejsona. A šta mislite šta su posle radili, ha? - Kirk Vajthed se glasno nacerio da bi zatim i ostali, pa čak i Mejsonov predradnik, prasnuli u glasan smeh.

- Čitava stvar je veoma jednostavna - nastavio je Vajthed, uživajući u tome što je konačno i on negde vodio glavnu reč. - Ako ne uhvatimo Doka, ščepaćemo Klaudiju, a onda će taj pasji sin već progovoriti. Kada budemo saznali tačno mesto na kom je lavina zahvatila transport tada ćemo imati ogromnu prednost u odnosu na sve one lešinare, koje je zlato privuklo u naš kraj.

- Kako li si samo sve to smislio? - izustio je Palmer koga je Vajthedova ideja sve više oduševljavala.

- Pa radi se o deset miliona dolara! Kada su takve svote u pitanju, tada čo-

vek poput mene lako počne da napreže svoje vijuge.

- I ti dakle misliš da ćemo kada uhvatimo Doka Holideja tačno znati gde se nestalo zlato nalazi? - zapitao je predradnik znatiželjno.

- Onaj hvalisavac tamo gore nam to sigurno ne može reći. Jedino što taj zna je da se dernja i da šikanira ljude, koji na bilo koji način zavise od njega. No, ukoliko se dokopamo Doka, nikad od nas više neće zavisiti od tog pasjeg sina - odvratio je Vajthed, pokazujući glavom u pravcu sobe gde se Dejl Mejson junior oporavljao od rana, koje je sam sebi naneo u pripitom stanju. Vajthed je sa zadovoljstvom konstatovao da nakon ovih njegovih reči nisu samo Palmer i Flin prešli na njegovu stranu, već da je to učinio i Mejsonov predradnik koji se najviše opirao pomisli da izda svog gazdu. Zatim je otpio još jedan gutljaj iz flaše, zureći pritom netemice u vatru koja je u kaminu polako dogorevala da bi na kraju počeo glasno da razmišlja. - Vajthalov salun negde u ovo vreme zatvara. Ostatak noći će ono dvoje sigurno provesti u svojoj njevoj kući. Mislim da bismo mogli sutra oko deset sati da se pojavimo tamo i da ih po mogućstvu oboje ščepamo.

- Naravno! A nju ćemo povesti s nama - procedio je Flin. - Tako ćemo bar imati čime da ubijemo vreme dok se sneg potpuno ne otopi, zar ne, ljudi?

- Moja malenkost će sada da se povuče - rekao je Kirk Vajthed i podigao se na noge koje ga nakon ispijenog vi-

skija nisu baš najbolje slušale. – Ako nekome od vas bude do toga taj mirno može da ode do Mejsona i da mu sve ovo ispriča. Meni time neće mnogo nauditi.

Raskrečenih nogu i pijano se teturajući, Vajthed se uputio prema ulaznim vratima. Na ulazu u Mejsonovu ogromnu kuću nalazila su se trokrilna staklena vrata, koja su pretila da se razbiju kada je Vajthed bezuspešno pokušavao da pronade ona kroz koja bi mogao da izađe. Predradnik se na to užurbano podigao iz fotelje i otišao da mu ih otvori. Kada je Vajthed napustio Mejsonovu kuću, predradnik se ponovo vratio do kamina.

– Jeste li i vas dvojica za ono što Vajthed predlaže? – zapitao je Palmera i Flina, koji su mirno pili svoj viski.

– Ako se ja pitam, onda ne bi trebali mnogo da razmišljamo. Pa to su deset miliona na nas četvoricu. Toliko do kraja života ne bi uspeali da potrošimo.

– A ti, Palmer? – zapitao je predradnik.

Kindler je u znak slaganja lagano klimnuo glavom. – Deset miliona! Flin je potpuno u pravu kada kaže da se čoveku takva šansa ne pruža dva puta u životu.

– U redu! Ako ste i vas dvojica zagrejani, onda ću vam se i ja priključiti – procedio je predradnik svojim pomalo kreštavim glasom.

– Ti ne moraš ništa da prenagluješ – dodao je Palmer. – Mogao bi najpre da uzmeš nekoliko slobodnih dana i da vidiš kako će se stvari dalje odvijati.

– A šta će biti s vama?

– Meni su se histerični napadi tog prokletog žutokljunca već i onako popeli na vrh glave – odvratio je Palmer.

Predradnik je zatim pogledao Maksa Flina, koji je u znak odobravanja samo klimnuo glavom.

– U redu! Onda ćemo sve da obavimo na svoju ruku – reče predradnik.

– Ti zaista ništa ne rizikuješ. Čim se dokopamo Doka znaćemo na čemu smo – potvrdio je Maks Flin, a zatim su sva trojica otpili još po jedan gutljaj iz gotovo već prazne flaše Mejsonovog skupog viskija.

Iznenada se gore na spratu začula lomjava stakla. Palmer, Maks Flin i Mejsonov predradnik se nemo pogledaše.

– Meni ga je zaista dosta – prosikta Maks Flin, koji se već u sledećem trenutku podigao i krenuo prema izlazu.

Palmer i predradnik su još izvesno vreme ostali pored kamina, no kada se i nakon desetak minuta Dejl Mejson junior nije smirio predradnik pomalo bojažljivo reče. – Trebalo bi da odemo gore i da ga umirimo!

– Nisam baš siguran – odvrati Palmer.

– Ako treba da se odlučim između deset miliona dolara na jednoj strani i tog prokletog idiota na drugoj, tada mi može biti svejedno da li će i dalje da besni ili ne.

Nakon ovoga je i Palmer napustio Mejsonovu kuću. Predradnik, koji je ostao sada sam, jednostavno nije znao šta da učini. Gore sa sprata je i dalje dopirala nesnosna buka kao i Mejso-

novi neartikulisani krici. Kada je predradnik već pomislio da ovoj galami nikada neće doći kraj, iznenada se sve na trenutak utišalo, a zatim se na stepeništu pojavio Dejl Mejson junior.

– Gde ste se svi vi samo izgubili? – dreknuo je Dejl Mejson.

Predradnik je krenuo neodlučno koji korak napred da bi zatim ponovo zastao dole u polutama.

– Side, prokleti kurvin sine, šta se sakrivaš tu dole u mraku? Šta misliš da te ne vidim? Dolazi ovamo! Treba da se dogovorimo pošto sam se predomislio. Ščepaćemo mi tog kurvinog sina, a onda neka ti vladini prokletnici vide šta će! Hajde, diži ljude na noge! Polazimo za pet minuta. Ovoga puta ću i ja jahati s vama, i to na čelu kolone. Šta on misli, ko je on! Ima da ga zadavim golim rukama!

– Ali, ser! Sada je tek nešto posle ponoći!

– Kakve to ima veze? – dreknuo je Dejl Mejson junior. – Polazimo za deset minuta, i to svi do poslednjeg! Tom prokletom predstavniku naše uvažene vlade ću prosvirati mozak čim ga ugledam.

– Pozvaću sve ljude da se što pre okupe, mister Dejl Mejson junior – reče predradnik. – Pitam se jedino da li vi u tom stanju možete da krenete s nama? Doktor vam je izričito zabranio da ustajete iz kreveta, a kamoli da jašete. Izgubili ste i suviše krvi tako da bi najbolje bilo da stvar prepustite nama.

– Za deset minuta! Onaj ko tada ne bude ispred kuće, može sebe da smatra otpuštenim – dreknuo je Dejl Mejson junior, a zatim se okrenuo i ponovo nestao u svojoj spavaćoj sobi.

Predradnik je počeo da trlja bradu u nedoumici šta da učini. Na kraju je ipak slegnuo ramenima i krenuo da probudi ostale. Izašavši iz kuće, naišao je na Palmera, koji je napolju u mraku pušio svoju poslednju cigaru pre spavanja.

– Gazda se predomislio – reče mu predradnik, – Sada namerava da ipak nekako ukloni Doka. Za deset minuta namerava da sa ljudima krene u Burni.

Palmer je samo iznenađeno zinuo, ne uspevajući da prozbori ni reč.

– Ja sam vam odmah rekao da će se on predomisliti – dodao je predradnik.

Nakon što je povukao još jedan dim iz cigare, Palmer je otvorio vrata od prostorije u kojoj su Mejsonovi revolveraši bili smešteni da bi se zatim glasno proderao – Kirk! Maks Flin!

Nepun minut kasnije na vratima se pojavio samo Maks Flin.

– Kirk već toliko hrče da ostali ne mogu da spavaju od njega. U čemu je problem?

– Moraćete i ostale da probudite – umešao se predradnik.

– Namerava da povede sve ljude u Burni kako bi tamo ščepao Doka.

– Šta?

– I to za deset minuta!

– Prvo ću probuditi Kirka! – izustio je Maks Flin da bi užurbano nestao u

tami prostorije u kojoj je spavalo svih dvadeset Mejsonovih plaćenika.

Nije prošlo ni tri minuta, a napolju se pojavio Kirk Vajthed zajedno sa Maks Flinom. On ga je u međuvremenu već o svemu obavestio.

– Probudi ljude, Palmeru! – procedio je Vajthed još uvek pospano. – I mi ćemo poći s njima, ali mu naravno nećemo reći gde se Dok nalazi. Sve će se završiti kao i prethodne noći, a sutra ćemo onda nas četvorica kao što smo se i dogovorili još jednom odjahati do Burnija da bi iz Doka izvukli ono što nas zanima. Nakon toga se ovde naravno nikada više nećemo pojaviti.

– Pa, zbog čega uopšte i da idemo s njim? Ima ih i više nego dovoljno za mali izlet do grada – izustio je Maks Flin tiho se nasmejavši.

– Ali onog ko za deset minuta ne bude spreman toga će gazda najuriti – odvratio je predradnik.

– Što se mene tiče, može već i sada da me otpusti – dodao je Maks Flin.

– Šta će, međutim, biti ako Mejson slučajno nabasa na Doka, a mi nismo tamo? – zapitao je Palmer.

– U pravu si! Bolje da i mi krenemo s njim. Na taj način ćemo barem imati pregled celokupne situacije. Postoji, međutim, još jedna druga mogućnost, a to je da jedan od nas četvorice ode preko do njega i da ga mlatne po glavi da, bi zaboravio ono što je naumio.

– Hoćeš li ti to da preuzmeš na sebe? – upitao je Kindler pomalo razdržljivo.

– Što da ne? I onako se već odavno nosim mislju da mu začepim tu njegovu veliku gubicu.

– Mislim da to ipak ne bi bilo suviše pametno – izustio je predradnik.

– Hajde, probudi ljude, Palmere, pa da svi zajedno krenemo. Uveren sam da će ovo biti samo još jedna mala noćna šetnja do Burnija i natrag.

– Slažem se! – rekao je Palmer, a zatim su svi zajedno ušli u brvnaru, da bi probudili usnule revolveraše, koji se još nisu odmorili od potrage za Dokom u toku prethodne noći.

* * *

Dirk Berimor se povukao dublje u tamu kada je na suprotnoj strani ulice začuo kako su se otvorila vrata saluna. U mraku je ugledao dve osobe koje su izašle napolje, zabravile vrata, da bi se zatim ruku pod ruku uputile niz glavnu ulicu.

Bili su to Dok i Klaudija!

Dirk Berimor ih je pratio na sigurnom odstojanju sve dok nije bio siguran da su se uistinu uputili prema Klaudijinoj kući. Više od toga nije ni hteo da zna.

Na trenutak je zastao i sačekao dok njihovi koraci nisu utihnuli, a zatim se vratio nazad u grad. U trenutku kada je prolazio pored vatrogasnog tornja u daljini se začuo snažan topot kopita. Berimor je znatiželjno zastao pored puta. Ubrzo se iz mraka pojavila povećća grupa jahača. Poslednja ulična svetiljka, koja je još gorela, omogućavala mu je da iz okrilja tame u kojoj se nalazio nesmetano osmotri likove ljudi

koji su u besomučnom galopu ujahali u grad. Bili su to Dejl Mejson junior i njegovi revolveraši.

Berimor je na trenutak osetio kako mu srce lupa u grlu. Bilo mu je jasno da Mejson traži Doka. Ali, da li je i znao gde će ga pronaći?

Mejson i njegovi ljudi su zbijeni prošli pored njega i skrenuli prema hotelu. Sada je znao da će ga opet tražiti na pogrešnom mestu.

Dirk Berimor je užurbano produžio dalje. Kuća u kojoj su žena i ona trojica držali Doka svezanog je u međuvremenu ponovo bila pusta. No, Berimor je pronašao njihove kočije na sasvim drugom kraju grada. Kočije su stajale pored neke stare napuštene kuće na samom izlazu iz grada, pored putića koji je vodio u malu nenaseljenu dolinu. Berimor se puteljkom oprezno približavao kući u kojoj je još uvek gorelo svetlo. Zastao je pred vratima i osluhnuo. Međutim, nije mogao ništa da čuje. Zatim je ugledao komadić drveta, koji se na lancu nalazio okačen na vrata. Berimor je time pokucao na vrata.

U prvi mah je u kući dalje vladala potpuna tišina. Ubrzo su se, međutim, začuli koraci. Predostrožnosti radi, Berimor je podigao ruke uvis.

U tom trenutku su se vrata već i otvorila i na njima se pojavio plavokosi momak koga je Berimor pre nekoliko časova onako podlo onesposobio. Kada je ugledao Berimora, mladić je ustuknuo i munjevito potegao revolver.

– Polako, mladiću, ne pucajte! – reče Dirk Berimor. – Hteo bih da porazgovaram sa damom koju ste danas vozili u kočijama. I još nešto: zaista žalim zbog onoga što se danas desilo.

U tom trenutku se u pozadini pomerila nečija senka. – Snobi! Ko je to? – doviknuo je muškarac.

– Holidejev ortak! – odvratio je plavokosi momak, ne ispuštajući ni na trenutak Berimora iz vida.

– I ovde se radi o zabuni! – reče Berimor. – Ja zaista nisam Holidejev partner. To je samo zbog spleta različitih okolnosti možda tako izgledalo.

Onaj drugi se sada takođe pojavio na vratima. Plavokosi se sklonio korak u stranu da bi ga propustio. Bio je to jedan od dvojice revolveraša za koje je Berimor u prvi mah pomislio da se radi o otpuštenim oficirima konjice Sjedinjenih Država.

– Hoće sa njom da razgovara! – procedi plavokosi.

– Od tog razgovora bi svi mi ovde imali koristi – dodao je Berimor, koji je i dalje držao ruke podignute uvis.

– Sačekajte ovde! – rekao je revolveraš pre nego što je ponovo nestao u tami. – A ti Snobi pripazi da se zaista ne mrdne odavde.

Kada su ostali sami, Berimor se obratio plavokosom momku. – Ono sa jabukom nije bilo baš fer s moje strane, no pobrinuću se da tu grešku ispravim.

– Snobi! – iz pozadine se začuo revolverašev glas. – Dovedi ga unutra, ali mu pre toga uzmi revolver.

Berimor je polako otkopčao opasač, a zatim mu ga pružio. Nakon toga je prešao preko praga i sačekao da Snobi zaključa vrata.

Kada su ušli u prostrani dnevni boravak, Berimor je ugledao mis Grejvs, koja je poput prave dame sedela zavaljena u meku fotelju. Njena dva revolversa su stajali sa jedne i sa druge strane visoke naslonjače. Sedela je prekrštenih nogu, a suknja joj je dopirala nešto malo preko kolena, otkrivajući delimično pogled na njene duge, prelepe noge.

– U redu je, Snobi! – reče žena.

– Spustite ruke i da čujemo šta imate da kažete.

Snobi je vratio revolver u futrolu, dok je Berimorov, „kolt” zadenuo za pojas. Poučen ranijim iskustvom ostao je, međutim, na vratima. Berimor je polako spustio ruke.

– Zovem se Dirk Berimor – reče on i nasmeja se. – Žao mi je zbog onog danas. No, ko bi sebi mogao da dozvoli da jednostavno gleda kako mu drugi otima plen?

– Sedite! – odvratila je žena, koja je očito odmah shvatila šta je Berimor ovim hteo da kaže.

Pored prozora je stajala jedna omanja stolica. Berimor je primakao, a zatim se nestrpljivo spustio na nju.

– U međuvremenu sam konstatovao da je taj plen jednostavno prevelik i pretežak za mene samog. Ni vi ga se, međutim, nećete tako lako ponovo dokopati. A da bismo ostvarili ono što smo i vi i ja naumili, moraćemo, hteli

mi to ili ne, da ga se nekako domognemo.

Ugledavši da ni žena ni njeni revolversi ne reaguju na njegove reči, Berimor je produžio dalje. – Uz moju pomoć mogli bismo, međutim, taj problem vrlo brzo da rešimo. Pošto on zna gde se zlato nalazi, to bi u neku ruku bio ulog s kojim ja ulazim u naš zajednički posao.

– Ali, mi vas uopšte ne poznajemo, mister Berimore – reče čovek sa ženske desne strane.

– To isto bih i ja mogao za vas da kažem – odvratio je Berimor. – No, pošto imamo zajednički cilj...

– Ja sam mis Grejvs! – prekinula ga je žena u tom trenutku. – Ovo je Vil, a ovo Džesi – reče ona, pokazujući najpre rukom na čoveka sa svoje desne, a nakon toga i sa leve strane.

– Snobija ste, ako se ne varam, već upoznali. Berimor se zadovoljno nasmešio. – U tom slučaju me možete zvati Dirk.

– Vi ste se, dakle, bili ponadali da ćete zajedno sa Dokom Holidejem u potragu za zlatom? – upitala ga je mis Grejvs.

– Tako je, mis Grejvs! – odvratio je ovaj. – U međuvremenu sam konstatovao da pored Doka ne bih dobio ni dolar više osim raspisane nagrade.

– Grešite, Dirk! Nagrada uopšte nije raspisana – reče ona nekako bezizražajno.

– I sa tim sam upoznat, mis Grejvs! – odvratio je Berimor glasno se cereći. – Ne bi trebalo deliti plen pre nego

što ga se uopšte dokopamo, ali bismo ipak mogli načelno da se dogovorimo, zar ne?

Mis Grejvs i njena dva revolveraša se ćutke zagledaše.

– Ako nam dovedete Doka... – reče žena.

– Bolje rečeno, ako nam ga vratite – upao joj u reč Vil.

– Da! Upravo sam to i mislila – odvratila mis Grejvs osmehnuvši se blago.

Berimor se iznenada podigao sa stolice u nameri da napusti kuću. – Žao mi je, ali mi se sve nešto čini da smo završili naš zajednički posao još pre nego što smo ga uopšte započeli. Da sam znao da će ovde bilo ko pokušati da me ucenjuje, tada nopšte ne bih ni dolazio ovamo.

– Sedite, Dirk – dreknula je žena glasom, koji nije trpeo pogovor.

Berimor se već bio uputio prema izlazu, no kada je začuo preteći prizvuk u glasu mis Grejvs, zaključio je da bi uistinu bilo pametnije da je poslušao.

– Dobićete isti deo kao Snobi, Vil i Džesi – deset posto od celokupnog plena – reče mis Grejvs.

– Prihvatam – odvratio je Berimor, nasmešivši se zadovoljno.

Kao što je i pretpostavljao, ona je bila ta čija se reč ovde slušala. Inicijativa za ovaj poduhvat je potekla od nje, a ovu trojicu muškaraca je angažovala da bi lakše ostvarila svoju zamisao.

– Međutim, nemojte se zavaravati – dodala je mis Grejvs, – Ne radi se o deset miliona dolara. To su samo glasine. Tu negde u blizini je zatrpano ukupno

tri miliona dolara u zlatu. Dobićete, dakle, svoj deo, pod pretpostavkom da pronađemo celokupnu isporuku.

– Da li Dok zna tačno mesto gde je transport nestao? – zapitao ga je Vil.

– Iskreno rečeno, ja samo pretpostavljam da on to zna – odgovorio je Berimor. – Ali verujem da i vi polazite od te pretpostavke?

– A kako ćemo doći do Doka? – upitala je mis Grejvs.

– Ja znam gde se on nalazi!

– Dok je iznajmio sobu u hotelu i mi smo nameravali da ga neposredno pre izlaska sunca izvučemo odatle – dobio je Džesi.

Dirk Berimor se samo zagonetno nasmešio. – Trenutno ga tamo traži Dejl Mejson junior sa svojim ljudima. Ovo će biti već drugi put kako su preturili čitav hotel uzalud tražeći Doka. Ubeđen sam da će se i ovoga puta vratiti kući neobavljena posla. Oni nam neće predstavljati neki veći problem, iako i Mejson namerava da se dokopa zlata.

– Kažite gde je Dok sada? – upitala je mis Grejvs nestrpljivo. – Da nema možda ljubavnicu ovde u gradu?

Dirk Berimor klimnu glavom. – Već sam bio jednom kod njih dok su doručkovali. Kada se sutra budem tamo pojavio, ona će zacelo pretpostaviti da sam došao da bih ponovo porazgovarao sa Dokom o izgubljenom zlatu.

Ona trojica se pomalo začuđeno zagledaše. Berimor je, međutim, samo gledao mis Grejvs. Neprekidno je mislio na to kako ga je munjevito otpremila na pod. Niko ko je ovako gledao

nije mogao ni da sanja da ova žena nežnog izgleda poseduje takvu snagu i takve sposobnosti. No, sledeći put joj to neće poći za rukom. Rešio je da joj tada pokaže ko je Dirk Berimor. Taj sledeći put je zasada bio još u dalekoj budućnosti. Najpre su zajedno morali da se dokopaju zlata.

Plavokosi Snobi je bio izuzetno snažan momak, no očigledno da mu bistrina nije baš bila vrlina, Vil i Džesi su bili opasni jedino kada su u rukama držali svoje revolvere. Berimor je sebe, međutim, smatrao dovoljno jakim da sa svom trojicom izađe na kraj. Nijedan od njih trojice verovatno nije proveo ni jedan jedini dan napolju u divljini, na teritoriji Indijanaca ili pak, u visokom snegu i debelom ledu. Nasuprot njima, Berimor je upravo u takvim uslovima rastao, tako da je već rano naučio da izađe na kraj sa svim nedaćama na koje čovek u tim prilikama obično nailazi. Da nije bilo tako, on u ovom trenutku sigurno ne bi više bio među živima.

Ona je uistinu bila jedna izuzetno lepa žena. To što ga je baš ona sa neverovatnom lakoćom oborila na pod, Berimor nikako nije mogao da preboli. No na čitavu stvar je sada polako počinjao da gleda drugim očima.

Nije stekao utisak da je mis Grejvs posebno naklonjena nekom od ove trojice. Za tako nešto su je svi i suviše respektovali.

Berimor je krajičkom oka pogledao plavokosog momka. Snobi je po njego-

vom mišljenju bio suviše mlad i glup za ženu poput mis Grejvs.

U njemu je sve više rasla želja da osvoji po svemu izuzetnu ženu. Znao je, međutim, da će to biti vraški teško. Skromnost je bila vrlina koju je mis Grejvs očigledno cenila tako da je rešio da za početak igra na tu kartu.

Deset posto od tri miliona je poprilična suma novca, koja se, međutim, nije mogla porediti sa celokupnim iznosom. Pitanje je da li će do kraja života još jednom imati priliku da se na relativno jednostavan način dokopa ovolike sume novca?

Berimor je pokušavao da dokuči da li možda i ostala trojica isto tako misle i da li su i oni zbog toga zadovoljni sa deset posto, koje im je ponudila mis Grejvs, Snobi je možda i bio zadovoljan, ali pitanje je bilo da li su to i momci poput Vila i Džesija?

Bio je, međutim, svestan činjenice da će odgovor na ovo pitanje dobiti tek u trenutku kada se budu dokopali zlata.

– Šta ste do sada radili, Dirk? – upitala ga je posle kraćeg ćutanja mis Grejvs.

Berimor se nasmešio pokušavajući da izbegne pravi odgovor na ovo pitanje, – Bavio sam se trgovinom.

Odlučio je da ipak radije prećuti to da je prodavao tako primitivne stvari kao što su šerpe i lonci,

– A pre toga? – upitao je Vil.

– Pre toga sam bio na Aljasci!

– Da niste i tamo tragali za zlatom?

– zapitao ga je Džesi, osmehnuvši se podrugljivo.

– Krzna, prijatelju, krzna su bila u pitanju – odvratio je Berimor. – Ko malo bolje poznaje tu beskrajnu belu zemlju, taj ni u snu ne bi došao na ideju da tamo traga za zlatom. Samo neznalice bi mogle da dodu na pomisao da tako nešto učine.

Mis Grejvs ga je pogledala sa neskriivenom znatiželjom. – Ako sam vas dobro shvatila, onda ste bili jedan od onih ljudi koji su tokom čitave zime krstarili tom belom pustinjom?

Dirk Berimor joj se zagledao duboko u oči u kojima je mogao da vidi da mu se mis Grejvs zbog toga divila. – Samoća i nije tako strašna i prazna, madam.

– Koliko dugo već poznajete Doka? – upitala ga je mis Grejvs u želji da promeni temu razgovora i koji je polako postajao neprijatan.

– Tek nekoliko dana! Prvi put sam ga video u jednom od ovdašnjih saluna, gde se suprotstavio Dejl Mejsonu juniору i njegovim ljudima, koji su hteli da ga najure iz grada. I mogu vam reći da sam bio impresioniran onim što sam video. Zar vam Dejl Mejson do sada nije dosađivao?

– Ne! – odmahнула je mis Grejvs glavom. – Pretpostavljam da nas do sada nije primetio.

– Nisam baš uveren da mu je to promaklo. No, trenutno je verovatno suviše preokupiran Dokom da bi se još i o vama brinuo.

– Ali i vi ste stranac u ovom gradu? – začuo se Vilov hrapavi glas.

– Da, ali ja sam Dejlu Mejsonu juniору rekao da sam jedino zbog trgovine ovde.

– I on vam je to poverovao? – zapitao je Džesi.

– Pre nego što sam kročio u grad bio sam kod njega na ranču, gde sam sa njim sklopio unosan posao, tako da uistinu veruje da sam običan trgovac, koji putuje od mesta do mesta.

– I vi dakle mislite da ćemo uspeti da iznenadimo Doka za doručkom u kući njegove ljubavnice? – upitala je mis Grejvs pomalo sumnjičavo.

– Ona radi do kasno u noć, tako da će njih dvoje doručkovati kada drugi ljudi obično ručaju.

Snobi, Vil i Džesi prasnuše u smeh, znajući šta je Berimor time hteo da kaže, dok je lice mis Grejvs ostalo potpuno bezizražajno.

– Pod pretpostavkom da je i on uopšte upoznat s time šta mislite da li će nam Dok odati gde se nalazi zlato?

– Ubeđen sam da on to za, madam! Inače, zasigurno ne bi mirno sedeo u Burniju i čekao da sneg počne da se topi – odgovorio je Berimor, a zatim je počeo sumnjičavo da vrti glavom. – On nam to sigurno ne bi odao, pa makar mu mi smrskali lobanju. Moraćemo se držati njegove ljubavnice.

– Kako to mislite? – zapitao je Vil grubo.

Dirk Berimor se zagledao u oči mis Grejvs. – Ako nam to ne pođe za rukom, onda nam preostaju samo dve mogućnosti: ili da sami tražimo zlato ili da od svega dignemo ruke.

Ona na ovo nije ništa odgovorila, ali je Berimor osećao da mu je davala za pravo.

– Ako na čitavu stvar tako gledamo, onda je čak i bilo dobro što sam oslobodio Doka – dodao je Berimor kroz smeh. – Kada sam to uradio nisam još bio siguran da ćemo tu ženu uspeti da iskoristimo za to.

Ugledavši kako je mis Grejvs u znak odobravanja klimnula glavom, Berimor je bio uveren da je u odnosu na ostalu trojicu već sada stekao njenu naklonost. Bila je zaista prokleta lepa tako da je vredelo da se malo više potrudi oko nje. Ona više nije bila mlada devojka već zrela žena, koja je imala svoja određena iskustva sa muškarcima. Ta iskustva verovatno nisu bila baš najpovoljnija, pošto inače ne bi bila još uvek sama.

* * *

Klaudija je počela svojim vrelin poljupcima da budi Doka da bi zatim le gla pored njega.

– Koliko to ima sati? Da nije možda već podne? – zapitao je on pospano.

– Moram da odem u grad da kupim nešto! – doviknula mu je i nestala u kuhinji.

Dok je pogledao na časovnik. Bilo je tek nešto pre deset. Čuo je kako Klaudija nešto posluje po kuhinji. Pošto je ostavila vrata otvorena mogao je da vidi kako je palila vatru i stavljala posudu sa vodom na peć.

Opojni miris kafe kao i nesnosna glad naveli su Doka da napusti toplinu kre-

veta i da se nepunih desetak minuta kasnije nađe sa Klaudijom u kuhinji za doručkom.

– Moram da odem u grad! – reče ona. – Nemamo više ni šećera ni marmelade, a i sa ostalim stvarima ne stojimo baš najbolje.

– Poći ću i ja s tobom!

– U redu! Danas će zaista biti divan dan. I to prvi nakon duge i hladne zime.

U tom trenutku su začuli kako neko kuca na ulaznim vratima.

Klaudija je kratko začutala i pogledala Doka. – Šta misliš, da li je to Berimor?

– Moguće! – odvratio je Dok, podižući se polako od stola da bi otvorio vrata. Klaudija je, međutim, bila brža, tako da se Dok ponovo spustio na stolicu i nastavio da doručkuje. Ustao je tek kada napolju nije začuo nikakve glasove. Nešto mu se učinilo sumnjivim, pošto je Berimor imao pomalo bućan, ali izuzetno prijatan glas.

No tada je već bilo kasno. Bili su to ljudi Dejla Mejsona juniora. Sećao se likova dvojice od njih. Jedan je držao Klaudiju priljublenu uz sebe, držeći joj sečivo velikog noža pod grlom. Nema od straha, ona je širom otvorenih očiju zurila u Holideja.

Za njima su u prostoriju ušla još trojica muškaraca sa revolverima uperenim u Doka.

– A ja sam mislio da sam uspeo da urazumim tog prokletog Dejla Mejsona juniora – procedio je Dok poluglasno.

Jedan od trojice se uputio do prozora na kome je bio okačen Dokov opasač, dok su se druga dvojica uputili prema njemu.

– Da niste učinili nijedan sumnjiv pokret, Dok – prosiktao je jedan od njih dvojice. – U protivnom će joj naš prijatelj sa zadovoljstvom prerezati grkljan.

– Poći ću s vama, ali zato nju ostavite na miru!

Jedan od one dvojice mu je zabio cev revolvera u rebra, dok mu je drugi prišao s leđa u nameri da mu sveže ruke.

– E, a sada ćemo svi zajedno da krenemo na jedno malo putovanje – rekao je muškarac, koji je stajao pred njim. – Ne brini, nećemo te odvajati od nje, pošto ćemo i nju povesti sa sobom. Ti odlučuješ o tome kuda ćemo. Hajde, Kirk, doteraj kola iza kuće!

Na to je čovek koji je svezao Doka izašao napolje. Nakon toga su svezali i Klaudiju, a onaj koji joj je pretio nožem, poveo je prema sporednom ulazu.

– Ovo će Mejsona doći glave! – prosikta Dok ljutito. – Gde je on? Hoću s njim da razgovaram.

– E, a sada ti mene saslušaj, Dok – rekao je čovek sa uperenim revolverom, čija se reč ovde očigledno slušala. – Odvedi nas do zatrpanog zlata, pa ćemo i tebe i tvoju ljubavnicu ostaviti u životu.

– Neću se pomeriti odavde sve dok ne porazgovaram sa Mejsonom!

Kada ga je ovaj dva puta snažno ošamario, malo je nedostajalo, da mu Dok

zabije koleno u stomak, no u poslednjem trenutku se predomislio, pošto se nije radilo samo o njegovom životu, već i o Klaudijinom.

– Ovde može samo jedan nešto da zahteva, a taj sam ja! – začuo je Dok glas tog prokletog pasijeg sina. – Ima da odgovaraš jedino kada te nešto budemo pitali, a koliko se meni čini, ja te ništa nisam pitao.

Dok ga je samo besno ošinuo pogledom.

– Eto, vidiš, kako se nas dvojica razumemo! – prosiktao mu je ovaj u lice. – Sada ćemo napustiti grad, a ti ćeš nam reći u kom pravcu. Samo nemoj ni u jednom trenutku da zaboraviš na devojkicu, koja je takođe u našim rukama! To ti kažem dobronamemo, jer se ona u protivnom uistinu neće dobro provesti.

Doku je bilo jasno da se ovaj ne bi mnogo ustezao da ostvari svoje pretnje. A i ostala trojica nisu na njega ostavila ništa bolji utisak. Dok se i plašio ovakvog razvoja događaja. Proklinjao je sebe, što je i ovu noć proveo u Klaudijinoj kući.

Iznenada mu je, međutim, pao na um Dirk Berimor. Taj ga nikada nije ispuštao iz očiju u nadi da će ga Dok jednog dana odvesti do zlata. Isto to su sada i ova četvorica tražili od njega. Postojale su jedino razlike u načinu kako su želeli da ostvare tu svoju nameru. Berimor bi već morao da je tu negde u blizini, pošto je neprekidno

govorio da su on i njegova prijateljica ranoranioci.

– Nisi odgovorio na moje pitanje, Dok! Dakle, u kom pravcu da krenemo? Ili bi možda želeo da Klaudiju ponovo uvedemo u kuću. No, mislim da znaš šta bi se onda dogodilo!?

– Na sever! Moraćemo da krenemo na sever. Ali za tako nešto još uvek nije vreme, pošto tamo ima suviše mnogo snega.

– Ne brini zbog toga – reče ovaj i pogura ga iz kuće.

Iza kuće su stajale kočije u kojima se već nalazila Klaudija. Ležala je dole na podu privezana lisicama za sedišta. Tiho je zaplakala kada su ugurali Doka unutra.

– Idemo, Palmere! – doviknuo je jedan od njih. Polako su prošli kroz ulaz i uputili se prema glavnoj ulici.

– Nemoj plakati! – izustio je Dok gotovo nečujno. – Tebi se neće ništa dogoditi.

– Ovo su ljudi Dejla Mejsona juniora! – prošaputala je ona, ne prestajući da plače.

– Znam ko će mi za sve ovo skupo platiti!

– Ova su četvorica njegovih najopasnijih ljudi – dodala je ona tiho.

– Palmer i Mejsonov predradnik sede napred na sedištu. A ona dvojica tamo nazad su Kirk Vajthed i Maks Flin.

Dok je počeo da razgleda unutrašnjost kočije koja se na ranču očito koristila za prevoz najraznovrsnijeg tereta. Sada je kočija bila natovarena

mnogobrojnim sanducima, korpama i džakovima. Preko njih su se nalazile debele vreće za spavanje u kojima se zimi moglo napolju prenoćiti.

Jedan od one dvojice, koji je sedeo iza njih, prišao im je i prosiktao. – Bez priče! Govorićete tek kada vas nešto budemo pitali, da li je jasno?

– Ali šta sam vam ja učinila, Maks Flin? – zapitala je Klaudija.

– Od tebe ništa i nećemo! Baš ništa! A neće ti faliti ni dlaka sa glave ako se Dok bude razumno ponašao – nacerio se Maks Flin. – Nas interesuje zlato, a on vrlo dobro zna gde se ono nalazi. Ukoliko nas odvede do njega, pustićemo vas oboje.

Ove Flinove reči, međutim, nisu uspele da je umire, pa da je Klaudija i dalje nastavila tiho da jeca.

– Ništa vam neće nedostajati! – dodao je Maks Flin. – Poneli smo sve sa sobom. Čak imamo i za svakog od vas dvoje po jednu mekanu, toplu vreću za spavanje. – Zatim joj se Maks Flin uneo u lice uhvativši je za bradu. – A, ukoliko ti i pored toga bude hladno, možeš se još uvek zavući kod mene u vreću.

Klaudija se naglim pokretom glave istrkla iz njegovih ruku, pogledavši u stranu.

– To i ne bi bilo tako loše, malo za promenu! – naceri se Maks Flin. – I ja nisam baš za bacanje. Sigurno bi ti se dopalo da to radiš i sa mnom, a ne samo sa ovom bitangom.

– Sada je bilo dosta! – dreknuo je Dok ljutito.

– Ti zaveži! – prošiktao je Maks Flin.

– Da nisi više tako razgovarao s njom! – odvratio je Dok. Iznerviran, Maks Flin ga je udario nadlanicom po licu. Gotovo u istom trenutku Dok ga je nogom pogodio u stomak, tako da je Maks Flin odleteo unazad i ostao bolno jaučući da leži.

Odnazad se približavao Kirk Vajthed dok se sa prednjeg sedišta spuštao Palmer u unutrašnjost kočije.

– To prokleta pseto me je udarilo nogom! – uzviknuo je Maks Flin glasom koji je jasno kazivao da je i dalje osećao snažne bolove od Dokovog udarca.

Kirk Vajthed i Palmer su se bacili na Doka obasipajući ga onako svezanog udarcima sa svih strana.

– Prestanite! – uzviknula je Klaudija molećivo. – Prestanite!

No, ona dvojica su se smirili tek kada se Dok više nije mrdao.

– Taj prokleti kurvin sin – prošiktao je Maks Flin koji se preko natovarene opreme nekako doteturao do mesta gde je Dok sada nepomično ležao.

– Šta se, pobogu, desilo? – upitao je Palmer. – Pa nismo još ni izašli iz grada!

– U pomoć! U pomoć! – dreknula je Klaudija kada je postala svesna činjenice da se još uvek nalaze u gradu i da bi neko mogao da im pritekne u pomoć.

Sva trojica su se kao gromom ošinuti prenuli i bacili na bespomoćnu Klaudiju da bi je sprečili da i dalje više. Kirk

Vajthed je odjurio do zadnjeg dela kočije, gde je pomerio cirađu da bi mogao da vidi da li su Klaudijini krici nekoga privukli. Napolju, međutim, nije bilo nikoga, tako da je samo odmahnuo glavom i ponovo se pridružio Palmeru i Maksu Flinu.

– Gotova si ukoliko to još jednom pokušaš! – prošiktao je Palmer sa pretećim prizvukom u glasu.

Nakon toga se Palmer ponovo popeo na sedište pored predradnika, koji je sa nestrpljenjem čekao da mu on kaže šta se pozadi u kočiji odigralo.

– Taj prokleti Dok je i onako svezan uspeo da udari Flina. Zaista ćemo morati budno da motrimo na njega.

– Znao sam da nećemo lako izaći na kraj s njim! – odvratio je predradnik.

– Sve mi se čini da mu neke stvari još nisu jasne. Uzećemo Klaudiju večeras pod svoje da bi se uverio da sa nama nema šale – procedio je Palmer.

– Zar je to zaista neophodno?

– Pa, ona je jedna obična drolja, zar ne? – zapitao je Palmer zadovoljno se nacerivši. – Nigde, međutim, ne piše da joj odmah moramo platiti. A kasnije kada se domognemo zlata, videćemo... A možda neće ni želeti da se odvoji od nas kada bude ugledala one silne milione u zlatu?

Obojica prasnuše u glasan smeh, dok su prolazili pored poslednjih kuća gradića Burnija, koji je bio okružen naslagama snega kroz koji se samo na pojedinim mestima probijalo rastinje, koje je nagoveštavalo skori dolazak proleća.

* * *

Berimor je polako koračao ulicom prema Klaudijinoj kući. Vil, Džesi i Snobi su se već neopaženo bili prikrali kućici koja se nalazila gotovo na samom izlasku iz grada. Mis Grejvs je sedela u blizini u kočiji, koju je trebalo da dotera do kuće čim oni upadnu unutra.

Berimor je na trenutak zastao ispred ulaznih vrata, osvrnuvši se kratko da bi se uverio da su Vil i Džesi na svojim mestima i da bi nakon toga snažno pokucao.

Kada se niko nije odazvao, pokucao je još nekoliko puta, no i dalje se u kući nisu čuli nikakvi pokreti.

– Šta je? – začuo je Vilov nestrpljivi glas levo od sebe. – Izgleda da naš ljubavni par još uvek spava – odvratio je Berimor kroz smeh, slegnuvši pri tom ramenima.

Pokucao je još jednom. Ovoga puta mnogo snažnije, tako da je sada bilo van svake sumnje da bi Dok i Klaudija ovo kucanje mogli da prečuju. I Berimor i Vil su napregnuto osluškivali, no iz unutrašnjosti kuće i dalje nisu dopirali nikakvi zvuci.

– Idem da pogledam sa zadnje strane – došapnuo mu je Vil nakon izvesnog vremena.

– Pazite samo da vas ne vide kroz prozor, inače je sve propalo!

Bez i jedne reči, Vil nestade iza kuće. Berimor se osvrnuo ne bi li ugledao mis Grejvs. Kada je u kočijama ugledao njen znatiželjan izraz lica, samo je nemoćno slegnuo ramenima. U tom

trenutku se u unutrašnjosti kuće začuše koraci. Berimor je gotovo u istom trenutku podigao ruku i skinuo šešir, ne propuštajući da svoje inače pomalo grubo lice razvuče u širok, ljubazan osmeh. Kada je začuo kako se s unutrašnje strane otvaraju vrata, Dirk Berimor je doviknuo. – Dobro jutro, madam! Izvinite ako smetam!

Zastao je preneražen, kada je na vratima umesto Klaudije ugledao Vila.

– Ne, nema kome da smetate, pošto u kući nema nikoga – procedio je ovaj ledeno.

– Šta kažete? – Berimor ga je odgurnuo u stranu i prosto uleteo u kuću. Ne mogavši da veruje svojim očima i onome što je Vil rekao, Berimor je uporno zavirivao u svaki kutak Klaudijine kuće. Kada se napokon vratio u kuhinju, tamo su se već nalazili mis Grejvs i njena tri pratioca, koji su ga sumnjičavo posmatrali.

– Jedno je ipak sigurno, a to je da su ovde doručkovali! – konstatovao je Vil.

– Ne mogu to sebi jednostavno da objasnim! – izustio je Berimor, pogleda uperenog u mis Grejvs. – Mora da su samo na kratko nekuda izašli. Najbolje bi bilo da se ovde negde sakrijemo i da ih sačekamo!

Ovo objašnjenje se svima učinilo najprihvatljivijim. Mis Grejvs i Snobi su odmah odjurili do kočije i odvezli je u susednu uličicu.

Berimor je seo za sto, dok se Vil smestio pored prozora sa koga je imao odličan pregled svih događaja na uli-

ci. Džesi ie dobio zadatak da motri na sporedan ulaz, koji je vodio napolje u Klaudijino malo dvorište.

Čekali su tako puna dva sata dok ih konačno nije napustilo strpljenje. Tada se na sporednim vratima pojavio Snobi koji se na trenutak zagledao u svu trojicu, a zatim upitao – Nema ih?

Berimor je samo odmahnuo glavom, dok je Vil razdražljivo procedio: – Da ne vidiš možda Doka ovde među nama kada postavljaš tako glupa pitanja?

– To je pitala mis Grejvs, a ne ja – počeo je Snobi da se pravda. Vil glasno opsova. – Sve ovo nema više nikakve svrhe! Mora da su nešto nanjušili.

– Dođi, Snobi, sedi ovde pored prozora!

Snobi je zauzeo Vilovo mesto a on je napustio kuću na sporedna vrata, odlazeći do mis Grejvs koja je nestrpljivo čekala u kočiji. – Šta vi o celoj ovoj stvari mislite, Dirk? – zapitao je plavokosi momak.

– Još uvek mogu svakog trenutka da se pojave – odvratio je Berimor, koji očito još uvek nije mogao da se pomiri s činjenicom da je njegov plan propao. Jeste da je Dejl Mejson junior bio prošle noći sa svojim ljudima u gradu, ali odakle bi on mogao da zna za vezu između Klaudije i Doka?

Iz daljih razmišljanja prenuo ga je Vil koji se ponovo pojavio u kući.

– Mis Grejvs želi da porazgovara s vama, Dirk!

Bilo je jasno da to nije ni Vilu ni Džesiju bilo po volji, no zato su ove Vilove reči obradovale Dirka Berimora. Znao

je da će morati da stekne njeno bezgranično poverenje pre nego što pokuša da joj se kao muškarac približi. A ovo je po njemu bio znak da je bio na najboljem putu da to i ostvari.

Kada je videla da prilazi kočiji, mis Grejvs mu je otvorila vrata. Berimor je ušao i smestio se na sedište nasuprot njoj, držeći šešir u ruci. Rešio je još od prvog trenutka da ne bude nametljiv pošto je znao da nijedna pristojna žena ne tipa kada joj se muškarci već prvom prilikom suviše približe.

– Izvolite, mis Grejvs!

– Šta vi mislite o celoj stvari, Dirk? – upitala ga je ona mirno dok je odavala utisak da je duhom pomalo odsutna.

– Devojka se negde između pet i šest sati mora pojaviti na poslu u salunu! – rekao je Berimor i izvukao svoj džepni časovnik koji je pokazivao da je do tog vremena preostao još nepun sat

– Ako se do tog vremena ne pojave ovde onda ćemo ih

sigurno pronaći u salunu. No tada bi morali da sačekamo dok se gosti ne razidu – dodao je Berimor.

– Čujem da je Mejson noćas bio sa svojim ljudima u gradu.

– Da, ali raspitao sam se u hotelu. Kažu da je sa svojim ljudima ponovo odjahao kada nije uspeo da pronađe Doka.

– Moguće, ali to niste videli svojim očima, Dirk!

– Znači li to da hoćete da ja odjašem do Mejsonovog ranča i da se tamo raspitam?

– Čini mi se da nam još uvek dugu-
jete onaj ulog o kome ste noćas govo-
rili – odvratila je ona, osmehnuvši se
čarobno.

– A pored toga, Mejson jedino vas
kao trgovca ostavlja na miru. Mi ćemo
dogle ovde čekati. Na taj način ćemo
samo dobiti u vremenu. Ako bilo šta
sumnjivo primetite na ranču onda ba-
rem nećemo morati ovde uzalud da če-
kamo, zar ne, Dirk?

– Svakako, madam!

Mis Grejvs klimnu glavom što je Beri-
mor protumačio kao znak da je njihov
razgovor završen. Napustio je kočiju,
stavio šešir na glavu i uputio se prema
kući svoje stare poznanice u čijoj je
štali smestio svog konja.

Znao je da ga tamo očekuju neugodne
scene pošto se cele noći nije pojavlji-
vao kod nje. Na kraju krajeva živeo je
kod nje i od nje. Sva svoja sredstva je
odavno već bio iscrpeo u očekivanju
da se uskoro domogne zlata. No na
njegovu sreću njegova prljateljica nije
bila kod kuće. Berimor je hitro osedlao
konja i odjahao u pravcu Mejsonovog
ranča. Tamo su ga dočekali ljudi čija
je lica Berimor vrlo dobro poznavao,
ali koji su njega, međutim, prvi put
ugledali. Ljudi, koji su obično pratili
Dejla Mejsona juniora, bili su nestali,
što međutim Berimor naravno nije mo-
gao da zna. Pre nego, što su Mejsonovi
ljudi uspeli da ga najure sa ranča na
vratima se pojavio lično Dejla Mejson
junior.

Berimor je tačno znao kako treba da
se ophodi s njim. Zato je odmah hitrim
pokretom skinuo šešir sa glave.

– A da, to je naš stari dobri trgovac
loncima – rekao je ovaj podrugljivo
kada je ugledao Berimora okruženog
svojim ljudima. – Šta li vas dovodi opet
ovamo? Pa, koliko se sećam, ja sam
vam tek pre nekoliko dana otkupio či-
tav tovar te vaše robe. Izgleda da ni vi
sami ne verujete baš u njen kvalitet,
čim ste se ponovo ovde pojavili. Da ne
očekujete možda da su već svi progo-
reli i da su nam potrebni novi.

– Tako nešto može ponekad uistinu
nepažnjom korisnika da se dogodi, mi-
ster Dejla Mejson junior – odvratio je
Berimor ljubazno, ne propuštajući da
svom glasu da ponizan prizvuk. – Obič-
no u prvim danima po sklapanju posla
posećujem svoje mušterije da bih vi-
deo da li imaju neke zamerke i da li su
zadovoljni onim što sam im prodao.

– Ako je tako onda porazgovarajte sa
mojim kuvarom, a ne sa mnom – dre-
knuo je Dejla Mejson junior i ušao po-
novu u kuću,

– To ću odmah i učiniti, ser! – dovi-
knuo je Berimor za njim.

U tom trenutku se na vratima ponovo
pojivio Dejla Mejson junior.

– Vi dolazite iz Burnija, zar ne?

– Da? Sa vašim dopuštenjem sam još
uvek tamo. Možda ću se zadržati još
dva dana ukoliko mi vi, naravno, to
dozvolite.

Dejla Mejson junior je iskrivio svoje
lice u podrugljivu grimasu, a zatim je
rekao – Vi svakako poznajete onog

Holideja! Recite kada ste tog nitkova poslednji put videli?

– Sinoć, mister Dej! Mejson junior!

– Gde?

U tom trenutku stvari su Berimoru postale daleko jasnije.

Očito su neki drugi, a ne Mejsonovi ljudi šćepali Klaudiju i Doka. Ljudi za čije postojanje on nije znao. Sada je bilo sigurno da Dej! Mejson junior sa njihovim iznenadnim nestankom nije imao nikakve veze.

– Video sam Doka u Vajthalovom salunu – odgovorio je Berimor. – Mister Holidej se spandao sa tamošnjom konobaricom. Nakon što se salun zatvori ona ga svako veče odvodi svojoj kući.

– Odakle vi sve to znate? – Mejson je zabezeknuto zurio u Berimora.

– Pa navraćam češće u Vajthalov salun, a i imam valjda i oči.

– Svi na konje! – proderao se Dej! Mejson junior.

Njegovi ljudi pojuriše prema štali. U tom trenutku svi su bili zaboravili na Dirka Berimora, koji je začuđeno stajao ispred Mejsonove kuće pošto ni u snu nije očekivao ovakvu reakciju Mejsona i njegovih ljudi. No, ubrzo se vinuo u sedlu i odgalopirao nazad za Burni. Kada je došao do prvih kuća poveo je konja u lagani kas, uputivši se prema Vajthalovom salunu. Najbolje što je moglo da mu se dogodi bilo je da tamo pronađe Klaudiju i Doka, da ih upozori i da ih pošalje do Kluadijine kuće gde su ih mis Grejvs i njeni ljudi čekali.

U salunu je već u ovim ranim večernjim časovima vrilo kao u košnici. Nikako, međutim, među okupljenim svetom nije mogao da ugleda ni Klaudiju, niti tog prokletog Doka. Video je jedino kako je barmen jurio između stolova očigledno ljut što se Klaudija nije pojavila.

Berimor se nekako probio do šanka gde ga je sačekao i upitao – Gde je Klaudija?

– To se i ja pitam, ser! – odvratio je barmen razdražljivo. – Otkako ima stalnog pratioca dolazi i odlazi kada joj se prohte. Sačekaću još pet minuta, a onda može odmah da se gubi odavde kada se bude pojavila. Već nekoliko dana je samo s tom običnom vucibatonom! Takvu vrstu ljudi odlično poznajem, taj se nikada neće njome oženiti.

Berimor je poručio pivo. Još dok ga je točio barmen je nastavio sa svojim glasnim razmišljanjem – Muškarci poput mene su toj dami suviše dosadni. Na meni ne nalazi ništa uzbudljivo što nije ni čudo kada ja uvek moram da obavljam njen posao dok se ona ovde po salunu zabavlja.

Kada je barmen nestao sa prepunim poslužavnikom pića između stolova Berimor je na brzinu ispio pivo i napustio salun. Napolju sunce još nije bilo zašlo. Dani su postajali sve duži, što je bio još jedan nagoveštaj predstojećeg proleća. Od Dejala Mejsona juniora i njegovih ljudi nije bilo još ni traga. Možda je nameravao da sačeka okrilje noći da bi se lakše dočepao Doka?

Berimor je polako odjahao do Klaudijine kuće. Vil ga je prvi ugledao i pošao da mu otvori vrata. Berimor mu je rukom dao znak da on, Snobi i Džesi dođu do kočije mis Grejvs prema kojoj se i on uputio. I ovoga puta su ga dočekala otvorena vrata kočije mis Grejvs.

– Dok i Klaudija su nestali – započeo je Berimor svoj izveštaj nakon što se zavalio u udobno kožno sedište pored mis Grejvs. – Dejl Mejson junior s tim nema nikakve veze.

Zatim joj je detaljno izložio šta je sve doživio i saznao najpre na Mejsonovom ranču, a zatim i u obližnjem salunu gde je Klaudija inače radila.

– Dobro, i šta iz svega toga zaključujete? – zapitala ga je ona.

– Dejl Mejson i mi očigledno nismo jedini koji žele od Holideja da saznaju gde se nalazi zlato.

– Da li ste poslednjih dana još nekog primetili ko bi na vas ostavio takav utisak? – upitala je ona nestrpljivo.

– Ne, madam! Ali sam uveren da je to jedini odgovor na sva pitanja koja nas muče. Šta bi drugo inače moglo da bude posredi? U potragu za zlatom sigurno nije krenuo pošto Holidej nije taj tip muškarca koji bi sa sobom poveo devojkicu kad kreće u predele prekrivene snegom i ledom. On vrlo dobro zna kakve sve opasnosti jedno takvo putovanje u sebi krije... Čekajte da vidim šta je sa njegovim konjem, pa ćemo odmah znati da li sam u pravu.

Berimor je izašao iz kočija i odjurio do obližnjeg hotela. Kao što je i očekivao u štali je ugledao Dokovog Miga,

no i to mu nije bilo dovoljno već se usunjaio i u Dokovu sobu sa čijeg prozora je po prvi put ugledao mis Grejvs. Sve Dokove stvari su se još uvek nalazile u hotelskoj sobi. Tu je bilo i njegovo zimsko odelo, kao i njegove dve puške – jedna „vinčesterka” i jedna „Parker gan”. Bez tih stvari čovek poput Doka zacemento ne bi krenuo u potragu za zlatom.

Mis Grejvs je bila istog mišljenja.

– U pravu ste, Dirk! – rekla je ona nakon što je saslušala šta je sve pronašao u hotelu. – Očigledno nas je neko preduhitrio. Pitanje je jedino da li su ti ljudi zajedno sa Dokom još uvek u gradu?

– Sumnjam, madam! Dejl Mejson je bez obzira na sve veoma uticajna ličnost u ovom kraju tako da su svi upoznati sa činjenicom da on polaže pravo na to zlato, pošto se ono nalazi na njegovom posedu. Bilo ko da se domogao Doka neće biti toliko glup, pa da se zadrži u blizini Mejsona i njegovih ljudi.

– Grupa jahača se približava Klaudijinoj kući – doviknuo im je Vil koji je stajao pored kočije.

– Snobi, vraćamo se nazad! – ozvi-
knula je mis Grejvs odlučnim glasom.
– A vas trojica pođite za nama!

Berimor je hitro iskočio iz kočije, vinuo se u sedlo i krenuo zajedno sa Vilom i Džesijem za mis Grejvs. Berimor, međutim, nije imao namenu da i ovu noć provede u onoj napuštenoj kući. Njegovu staru prijateljicu su sigurno već obuzimale crne slutnje pošto se evo već blizilo kraju i drugi dan

otkako ga nije videla. Znao je da će sa mis Grejvs i njenim ljudima morati da krene u poteru za ljudima, koji su oteli Klaudiju i Doka, ali mu je isto tako bilo jasno da ne bi imalo svrhe da krene pre zore. Osim toga, još su morali da nabave opremu koja je neophodna za jedan ovakav poduhvat kao što je pronalaženje zlata ispod još uvek debelih naslaga snega.

Barimor se uputio do kuće svoje prijateljice. Imao je još čitavu noć pred sobom da pokuša da joj objasni zašto mora tako iznenada da krene dalje.

* * *

Nakon što je sunce zašlo u kolima ispod cirade je postajalo sve hladnije i hladnije. Klaudija, koja je na sebi imala jedino tanku haljinu, počela je da drhti. Ni Dokova odeća nije bila mnogo toplija, ali u ovom trenutku on nije mislio na to.

– Hej, zar nemate neko ćebe za Klaudiju? – doviknuo je on Flinu i Kirku Vajthedu, koji su sedeli na drugom kraju teretnih kočija.

– Ne brini, uskoro stižemo! A onda ćemo je mi već zagrejati – procedio je Maks Flin, cereći se zlorado. Sva četvorica Mejsonsovih ljudi su na sebi imali debela krznena odela tako da njima sve hladnija noć uopšte nije smetala.

– Daj im po jedno ćebe, Fline! – doviknuo je Palmer. Maks Flin se uspravo i svukao dva ćebeta, kojima je bio pokriven tovar u kočiji. Dobacio ih je Klaudiji i Doku, ne propuštajući da

joj dobaci. – Zagrej nam ovo ćebence, mala!

Bila je već duboka noć kada su se napokon zaustavili. Dok je čuo kako je jedan od one dvojice napred skočio sa sedišta i kako je sada gazio po dubokom snegu.

– Hajde, upalite vatru! – začuo se Palmerov glas.

Maks Flin i Vajthed su otvorili zadnju pregradu kočije i takođe su iskočili u sneg, koji im je škripao pod nogama. Sva četvorica su zatim počeli da pripremaju teren pošto su očigledno bili odlučili da ovde zanoće. Vatra se već bila razbuktala kada su iz kola konačno izvukli najpre Klaudiju, a zatim i Doka. Klaudiji su bili skinuli lisice, ali su zato Doku svezali još i noge nakon što su ga smestili pored vatre.

Kirk Vajthed je pripremao večeru za sve dok se Palmer brinuo da se vatra ne ugasi. Mejsonov predradnik je bio otišao da nahrani konje. Dok je slutio šta će se dogoditi, no nije imao mogućnosti to i da spreči.

Maks Flin je nemirno koračao tamo-amo iza Klaudijinih leđa. Kada je večera konačno bila pripremljena i kada su se predradnik i Palmer smestili pored vatre Maks Flin je ščepao Klaudiju i povukao je ka sebi.

– Onda ću ja kao što smo se i dogovorili da je povedem prvi u kočiju – rekao je Maks Flin nestrpljivo. – A za Doka će to biti dobra opomena da se mi ovde ne šalimo.

Nijedan od ostale trojice nije ni pokušao da ga spreči u tome da sa Klaudijom nestane u unutrašnjosti kočije.

– Čemu sada ovo? – upitao je Dok van sebe od besa. – Obećao sam da ću vas odvesti do mesta na kome se nalazi zlato. No, preduslov za to je bio da Klaudiju ostavite na miru.

Palmer, Kirk Vajthed i predradnik su ga samo ćutke posmatrali. Nakon izvesnog vremena prvi je progovorio Palmer. – Nameravamo što pre da se domognemo zlata. Ovo što joj se sada dešava očekuje je svake večeri, a ponekad i u toku dana. Ako ti je stalo do nje onda bi bilo pametnije da nas već sutra odvedeš do zlata.

– Ali pred nama je još sto milja, a u dolini gde se nalazi zlato biće još nekoliko nedelja snega visine do pedesetak jardi – prosiktao je Dok.

Palmer je na to samo nezainteresovano klimnuo glavom. – Pa, onda bi za nju bilo bolje da tamo počneš da tragaš za zlatom. Spremni smo čak i da ti pri tome pomognemo!

Dok je ugledao kako je u pozadini Maks Flin podigao Klaudiju na kočiju da bi zatim i on nestao ispod cirade.

Kirk Vajthed je počeo svima da deli večeru. Tako je došao i do Doka, no nije znao kako da mu da hranu. – Šta da radimo s njim, Palmere? Ovako ne može sam da jede.

– Skinu mu lisice! – odvratio je Palmer, uperivši svoju „vinčesterku” u Doka.

Nakon što mu je oslobodio ruke Vajthed nije propustio da ga još jednom

opomene. – Pomisli na devojkicu pre nego što bilo šta pokušaš!

U tom trenutku se iz kočije začuo prodoran krik. Svima je odmah bilo jasno da to nije bila Klaudija. Sva trojica su odložili posude sa večerom, skočili na noge i potegli svoje revolvere. No, u međuvremenu je ponovo zavládala mrtva tišina.

– Maks? – uzviknuo je Palmer.

Ugledavši Klaudiju koja je pala sa kočije u sneg, sva trojica su pojurila prema kočiji.

– Fline! – dreknuo je Palmer, ne dobivši ni ovaj put nikakav odgovor.

Dok je pored vatre počeo užurbano da skida konopce sa nogu. Video je kako je jedan od njih prišao Klaudiji i pomogao joj da ustane. Druga dvojica su nestali u kočiji.

Mejsonov predradnik se zajedno sa Klaudijom vratio do vatre. U trenutku kada je njihove likove obasjao odsjaj vatre, Palmer je izleteo iz kočije besno urlajući, – Side! Ta prokleta drolja je ubila Maksa! Verovatno u rukama još uvek drži njegov nož!

Klaudija je iskoristila trenutak predradnikove nepažnje, koji je držao za mišicu i otrgavši se pojurila prema Doku.

– Stoj! – dreknuo je on za njom, no ona je već bila stigla do Doka. Leva ruka joj je bila oblivena krvlju. Međutim, ono što je držala u ruci i što je tutnula Doku u šake nije bio nož, već revolver Maksa Flina.

– Stoj! – prolomio se ponovo predradnikov glas, koji je sada jurio za njom,

dok su ga Palmer i Kirk Vajthed na rastojanju od svega nekoliko koraka sledili.

Odgurnuvši Klaudiju u stranu, Dok je počeo da puca. Stajao je pored vatre, no nije uspeo u potpunosti da se oslobodi konopaca na nogama, tako da nije mogao normalno da se kreće. Revolver u njegovoj ruci je počeo da bljuje vatru. Međutim, nije imao municije, pošto je jedan od tih prokletih pasjih sinova pokupio njegov opasač u Klaudijinoj kući.

Prvim metkom je pogodio predradnika čiji je „kolt” zagrmio tek kada se skljkao u sneg. Iza njega se pojavio Palmer, koji je sagnut i raskrečenih nogu počeo kao sumanut da puca iz svoje „vinčesterke”. Dok ga je pogodio drugim i trećim metkom, no on se i pored toga još uvek držao na nogama pucajući i dalje. Urliknuvši poput pobesnele životinje, iz tame se pojavio Kirk Vajthed. Dok se bacio u stranu. Znao je da su u Maks Flinovom revolveru preostala samo još dva metka. Počeo je da se kotrlja po snegu da bi izbegao pucnje. Negde iza njegovih leđa mora da je bila i Klaudija.

Palmeru i Kirk Vajthedu se iznenada zameo svaki trag. Zavladao je potpuna tišina. Dok je pretpostavljao da se Palmer, za koga je bio siguran da ga je dva puta pogodio, skljkao mrtav u sneg, ali je zato bilo van svake sumnje da je Vajthed tu negde u blizini. Dok se malo uspravio u snegu da bi se konačno oslobodio konopaca na nogama. Napregnuto je osmatrao tamu koja ga

je sa svih strana okruživala. Iznenada je ugledao Vajtheda kako je delimično obasjan vatrom trčao, ne bi li uspeo da mu se prišunja sa leđa ili je pak namestavao da se domogne Klaudije, a preko nje onda i njega. Kada je Dokov revolver zagrmio, Vajthed je istog trenutka pao pogođen u duboki sneg.

U tom trenutku začuo je i Klaudijin prestravljen glas, koji je neprekidno izvikivao njegovo ime. Okrenuvši se, ugledao je Klaudiju kako neoprezno protrčava kroz odsjaj vatre.

– Stoj! – prolomio se iznenada odnekud Palmerov glas kroz noć.

Dok se instinktivno bacio u sneg. Na desetak koraka od njega stajao je iako teško ranjen, Palmer, držeći „vinčesterku” oslonjenu o rame.

– Držim Klaudiju na nišanu, Holideje – dreknuo je Palmer. Paralisana od straha, Klaudija je zastala i pogledala u pravcu odakle je dolazio Palmerov glas.

Zašto stoji kao ukopana? Zašto se ne baca u sneg, pomislio je Dok. Nije, međutim, imao dovoljno vremena da joj to i dovikne, pošto je znao da je Palmer poput ranjene zveri bio spreman na sve. Dolinom se prolomio i poslednji metak koji je još bio u dobošu.

Ubitačni projektil ni ovoga puta nije promašio svoj cilj. Palmer se sručio u sneg kao neko kome je iznenada nestalo tlo pod nogama. Dokov pogled je zatim odlutao do Klaudije, koja je iznemoglo pala na kolena, briznuvši u histeričan plač. Uverivši se da im više

ne preći nikakva opasnost Dok se našao pored nje.

– Jesi li povređena? – upitao je zabrinuto.

Umesto odgovora Klaudija ga je zagrlila i počela gorko da jeca.

– Gotovo je! – prošaputao je Dok, pokušavajući da je umiri. – Sve je prošlo i sada smo ponovo slobodni.

Dok je u tom trenutku iza svojih leđa začuo Vajthedovo bolno stenjanje. Oslobodivši se Klaudijinog zagrljaja, Dok je užurbano otišao do njega, gde je bacio Maks Flinov prazan revolver u sneg, podižući istovremeno Vajthedov „kolt“, koji se nalazio u blizini. Vajthed se ponovo umirio. Dok je otišao do vatre iz koje je izvukao jednu podeblju granu kojom je pojedinačno osvetlio svu trojicu, koji su ležali u dubokom snegu. Palmer i Mejsonov predradnik su bili mrtvi, dok je Kirk Vajthed umirao u trenutku kada mu se Dok sa bakljom u rukama približio. Zatim se uputio i do kočije u kojoj je ležao Maks Flin, koga je Klaudija poslala na onaj svet.

Sa krznenim ogrtačem u rukama Dok se vratio do Klaudije, koja je drhtala obučena u svoju tanku, sada već svu iscepanu hajjinu. Zatim je predradnika, za koga je samo načuo da ga zovu Sid, Palmera i Kirka Vajtheda odvuкао do kočije. Nije želeo da ih ostavi ovde u divljini, pošto nisu bili suviše udaljeni od grada.

Tokom noći ni Klaudija ni Dok nisu mogli ni oka da sklope. Sedeli su po-

red vatre nestrpljivo očekujući da sva-
ne i da se vrate u Burni.

* * *

Sunce se upravo bilo pojavljivalo iza obližnjih brda kada se Dirk Berimor oprostio od svoje stare poznanice. Bila je lepa crnka koja se približavala petoj deceniji života. Vremenom je počela da naginje ka gojaznosti što ju je najviše mučilo, pošto je za Dirka Berimora želela da bude ipea i privlačna poput mladih devojaka, koje je sretala na svakom koraku. Bilo je dana kada s njim nije ni o čemu drugom razgovarala.

Radila je kao prodavačica u prodavnici mešovite robe. Primanja joj nisu bila baš najveća, ali je i pored toga bila u stanju da ga izdržava.

– Kada se budeš vratio biću mršava poput onih devojaka, koje svakodnevno viđam – rekla je ona, dok su se opraštali na vratima.

– Pobogu, nemoj samo da umreš od gladi! – odvratio je Berimor, nežno je lupivši po stražnjici. – Najviše te volim ovakvu kakva si sada.

Najviše od svega volela je ovakve trenutke u kojima joj je Berimor stavljao do znanja koliko mu je stalo do nje.

– Stvarno te ne razumem, Dirk! Šta je to što te uvek tera na neko drugo mesto? I to uvek sa revolverom i „vinčesterkom“ u rukama! Zašto nisi nastavio da trguješ kada se i od toga moglo sasvim lepo živeti?

Berimor više nije mogao da sluša ove pridike. Ili je bilo govora o njenoj težini

ili o njegovim šerpama i loncima! Ono „njegovim” ona nikada nije propuštala da naglasi!

Berimor se nekako oslobodio njenog zagrljaja i pošao prema svom konju.

– Vратиćeš se, zar ne, Dirk? – upitala je ona na rastanku pre zabrinuto nego zaljubljeno.

– Za dve do tri nedelje! – odvratio je on. Znao je da će duže potrajati dok sneg ne počne da kopni, no o tome u ovom trenutku nije ništa hteo da joj govori.

– Čekam te!

Berimor se hitro vinuo u sedlo i poterao svog mrkova. Za njega je ovo bio definitivni rastanak, pošto više nije imao nameru da se vraća u Burni. Krenuo je prema dolini na izlasku iz grada u kojoj se nalazila napuštena kuća, gde su se mis Grejvs i njeni ljudi bili smestili. Pomalo ga je začudilo to što je oko kuće sve bilo mirno kada su Vil i Džesi još sinoć naprosto goreli od želje da odmah krenu u poteru za ljudima koji su oteli Doka, iako nisu čak ni znali u kom pravcu treba da krenu. Mis Grejvs je na sreću poslušala njegov savet da sačekaju jutro pre nego što potraže tragove, pošto besciljno jahanje po mraku ne bi ničemu vodilo. Berimor se zadovoljno osmehnuo kad je pomislio kako je mis Grejvs uvek tražila njegov savet pre nego što bi bilo šta odlučila.

Osmeh mu je, međutim, brzo nestao sa lica kada se približio kući. Gde li su samo kočije mis Grejvs, pomislio je Berimor. No i za to je našao objašnjenje,

verujući da ih je mis Grejvs trampila za konje i mazge na koje će natovariti sve što im je za jedan ovakav poduhvat potrebno.

Pred kućom je sjahao i pokucao na vrata. Uvideo je da nešto nije u redu tek kada je dašak vetra sa obližnjih brda otvorio ulazna vrata. Van sebe od besa, Berimor je uleteo unutra. Sada su se obistinile slutnje koje su ga negde u podsvesti obuzimale dok se približavao kući: ta prokleta žena i ti kurvini sinovi su ga očigledno bili izigrali.

Kada je ponovo izjurio napolje počeo je da traži njihove tragove, što mu je i pošlo za rukom. No, svi ti tragovi su vodili gore prema gradu tako da od toga i nije bilo neke koristi. Berimor je kipteo od besa. Ovako podla je mogla da bude samo ta zmija od žene za koju je naivno verovao da može da ima poverenja u nju.

Berimor je glasno opsovao. Kroz glavu mu je prošla pomisao kako bi se samo blamirao da je svojoj staroj prijateljici na rastanku samo nagovestio kako je zauvek napušta zbog neke druge, mnogo mlađe i privlačnije žene sa kojom je nameravao da krene u divljinu da bi se tamo obogatio.

Bio je ubeđen da ih nikada više neće pronaći. A i kada bi naleteo na njih, njeni revolveraši bi ga sa zadovoljstvom uklonili. Ponovo se vinuo u sedlo, razmišljajući napregnuto šta da radi. Pitao se u kom pravcu da krene. Nijednom rečju mis Grejvs nije spomenula da li bi zlato trebalo prvo potražiti južno ili pak severno od Burnija. Nisu

čak ni razmišljali o tome u kom pravcu su se eventualno uputili ljudi koji su oteli Klaudiju i Doka.

Berimoru je najzad počelo da se vraća samopouzdanje. Pa, on nije više početnik u ovom poslu. Tamo napolju mora da je bilo tragova. Jedino što je moglo da mu se desi, to je bilo da čitava stvar malo duže potraje. Dok sneg ne počne da se topi, proći će i onako još dosta vremena, tako da u ovom trenutku dan ili dva kašnjenja u odnosu na druge nisu ništa značili.

Sunce se nalazilo već visoko na horizontu kada je Berimor, izbegavajući da se pojavi u gradu, izbio na put koji je iz Burnija vodio prema jugu. Kada je, međutim, ugledao put prekriven blatom, došlo mu je da poludi od besa. Iz Burnija su ukupno vodila dva puta: jedan u pravcu juga, a drugi prema severu. Onaj put koji je vodio na sever zacelo nije bio u ništa boljem stanju. Po ovakvom terenu mogao je danima da traži njihove tragove, a da ih ne pronađe. Znao je da su mu bile preostale samo dve mogućnosti: ili da krene na sever ili pak na jug! Ukoliko se odluči za pogrešan pravac, tada je mogao da otpiše onih tri miliona u zlatu. Tada mu ne bi ništa drugo preostalo, već da se vrati svojim prokletim šerpama i loncima.

Dirk Berimor je bio svestan da će morati vrlo brzo da donese odluku, ukoliko želi da stigne mis Grejvs i njene ljude. Verovatno su oni krenuli čim je on napustio kuću da bi noć proveo sa svojom prijateljicom, tako da su već sada imali solidnu prednost. Konačno

je poterao mrkova putem koji je vodio na jug. Jašući po blatnjavom putu, Berimor je neprestano osmatrao predeo pored puta u nadi da će naići na njihove tragove ukoliko su negde napustili glavni put. Jahao je toliko dugo da je već izgubio osećaj za rastojanje, koje je do tada prevalio. Tek kada je osetio da mrkov od umora više ne može da ga nosi, rešio je da zastane. Sada je bio bar siguran da se odlučio za pogrešan put. Morao je što pre da se vrati u Burni akoni zbog čega drugog, a ono zbog činjenice da sa sobom nije poneo ništa od onoga što mu je za jedno ovakvo putovanje bilo potrebno.

Van sebe od besa, a i izgubivši svaku nadu da će i sutra na severu naići na njihove tragove, Berimor je lagano poterao mrkova nazad u Burni. Već je bila počela da pada noć kada je konačno pred sobom ugledao svetlosti grada. Rešio je da najpre svrati do Klaudijine kuće, pošto je postojala mogućnost da je Doku eventualno pošlo za rukom da umakne otmičarima. Približivši se Klaudijinoj kući, uvideo je da ga ni ovoga puta sreća nije poslužila. Zatekao je Klaudijinu kuću u onakvom stanju u kakvom su je on i ljudi mis Grejvs ostavili.

Druga mogućnost je bila da su se Dok i Klaudija pojavili u Vajthalovom salunu. Možda je barmen nešto znao? Bilo bi nepromišljeno sa njihove strana da su se uputili do Klaudijine kuće kada su zasigurno čuli da ih je Dejl Mejson junior zajedno sa svojim revolverašima tamo tražio.

Kada je ušao u salun ugledao je mladu ženu, koja je posluživala goste. Ali to nije bila Klaudija.

– Dobro večer, ser! – začuo je barmenov ljubazan glas, kada se sa mukom probio do šanka. – Pivo?

Berimor klimnu glavom iako je bio u takvom raspoloženju da bi najradije sručio u sebe čitavu flašu viskija da bi lakše zaboravio ono što mu je mis Grejvs učinila.

Nakon izvesnog vremena barmen je pred njega stavio do vrha napunjenu čašu viskija. – Ovo ide na račun kuće! – rekao je barmen, razvlačeći usta u širok osmeh.

Ubrzo zatim Berimor je shvatio razlog barmenovog dobrog raspoloženja. Konobarica, koja nije bila tako lepa kao Klaudija, dopuštala bi mu da je svaki put potapše po stražnjici kada bi došla do šanka da preuzme poslužavnik sa pićem. I ne samo što mu je to dozvoljavala, već je i vidno u tome uživala.

Nakon ove čaše Berimor je poručio sebi celu flašu sa kojom je seo za sto u uglu saluna. Kada je ispio i poslednju kap iz nje, tresnuo je o sto i zatražio od barmena novu. Pogledavši u pravcu šanka, Berimor nije mogao da poveruje svojim očima. Najpre je pomislio da je viski učinio svoje ali kada je ugledao Doka koji je nasmejan dolazio za njegov sto, znao je da ne sanja.

– Berimore! Čoveče! Pa vi ste se dobro podnapili! – rekao je Dok.

– To sam učinio da bih lakše prežalio vas i Klaudiju – promumlao je Berimor.

– Ako je tako, onda možete da prestanete da pijete, Berimore! I Klaudija i ja smo ponovo ovde!

– Naša plavokosa džiu-džicu ledi je sa svojim društvom otišla u poteru za zlatom – uspeo je Berimor nekako da prevali preko usana. – Odjahali su na sever.

– Znam! Video sam ih dok sam se vraćao u Burni – reče Dok, sedajući za Berimorov sto. – Ali, zar u ovom trenutku ne bi bilo najpametnije da vas odvedem do vaše prijateljice?

– Vi ste... – Berimor se nakon ovih Dokovih reči bio gotovo otreznio. – Vi ste videli mis Grejvs?

– Ja sam njih video, ali zato oni mene nisu.

– Gde? Na jugu?

– Ne, na severu!

– Onda se zlato sigurno nalazi negde u tom pravcu, zar ne?

– Mis Grejvs je očigledno uverena u to! – odvratio je Dok. – Hajdemo, Berimore, odvešću vas kući!

No Berimor nije hteo ni da čuje za tako nešto. Uvidevši da nema svrhe da ga i dalje ubeđuje, Dok je napustio salun, a da ovaj to nije ni primetio.

Kada je podigao pogled, Berimor je video da su barmen i njegova nova konobarica već bili zatvorili salun. Držeći se ruku pod ruku, njih dvoje su se uputili prema njemu.

– Ostavi me ovde da sedim! Platiću ti deset dolara za to. Barmen je prihvatio Berimorovu ponudu, pošto mu se očigledno žurilo da što pre stigne kući,

* * *

Nakon što je napustio salun, Dok se vratio do Klaudijine kuće gde je prethodno iscrpljenu smestio u krevet.

Kočiju sa onom četvoricom su ostavili negde na Mejsonovom posedu, pošto su one i onako bile njegovo vlasništvo. Pre toga su uz put naišli na mis Grejvs i njene ljude. Prošli su pored Doka, ne primetivši ga, pošto stare teretne kočije nisu privukle njihovu pažnju.

Dok je odlučio da se najpre razračuna sa Mejsonom, koji njegove reči očigledno nije dovoljno ozbiljno shvatio, pa tek onda da se da u poteru za mis Grejvs i izgubljenim zlatom. U Vajtholovom salunu je saznao da ga je Dejl Mejson junior sa svojim ljudima u međuvremenu u dva navrata tražio u gradu.

Na putu do Klaudijine kuće Dok je bio svratio u hotel da bi pokupio svoje stvari i Miga. Rešio je da sačeka jutro, a ako se do tada Mejson ne pojavi da onda on ode da ga po traži.

Klaudija je već uveliko spavala čvrstim snom, kada se vratio do njene kuće. Dok je noć proveo u fotelji u Klaudijinoj dnevnoj sobi. „Vinčesterka” mu se sve vreme nalazila otkočena u rukama. Neposredno pred samo svitanje Dok je tiho izašao iz kuće i osedlao konja. Čitav grad je još spavao kada je Dok na putu do Mejsonovog ranča polako prošao glavnom ulicom.

Kada je neopaženo prišao Mejsonovoj kući, ugledao je kočiju koju su on i Klaudija prethodnog dana ostavili na oko pet milja odavde. U trenutku kada

je hteo da uđe unutra, na vratima se pojavio jedan od Mejsonovih ljudi, kojeg do tada nije video. Sudeći po onome kako je bio obučen, bilo mu je jasno da se radi o jednom od kauboja, koji su radili na Mejsonovom ogromnom posedu.

– Ko ste vi, mister, i šta hoćete ovako rano ovde?

– Imam pismo za mister Dejla Mejsona juniora! – odvratio je Dok.

– Izgleda da niste odavde, mister?

– Pogodili ste, upravo stižem iz Nevade.

– Mister Dejl Mejson junior je na nekoliko dana napustio ranč, tako da pismo možete meni ostaviti. Ukoliko pak želite s njim lično da porazgovarate, moraćete još jednom da navratite.

Dakle, nije samo mis Grejvs napustila grad, prošlo je Doku kroz glavu. Osvanu je tek prvi malo topliji dan ovog proleća, i već su svi krenuli u poteru za zlatom.

– A kuda je krenuo?

– Ovde kod nas se nešto strašno dogodilo, mister – odvratio je kauboj.

– Vidite onu kočiju tamo? Našli smo je kasno sinoć zajedno sa četvoricom naših najboljih ljudi. Jedan od njih je ubijen nožem, dok su ostala trojica bili napunjeni olovom. Nestali su pre dva dana, a da niko nije znao gde su. Da vam možda nije poznato ime Dok Holidej?

– Prvi put ga sada čujem! – odgovorio je Dok.

– Bolje da ga nikada i ne upoznate! – reče kauboj. – Mister Mejson junior je

još sinoć napustio ranč sa nekolicinom svojih ljudi. Otišli su u Anderson da bi tamo potražili oblasnog šerifa. Dajte mi to pismo, ja ću mu ga uručiti kada se vrati.

– Možda je bolje da još jednom navratim i da mu ga lično predam! – reče Dok. Sada je znao sve što ga je zanimalo, a i to da Dejl Mejson junior očigledno nije stigao da sazna da su ona četvorica krenuli da se na svoju ruku dočepaju zlata.

Vinuvši se ponovo u sedlo, Dok je napustio Mejsonov ranč. Znao je da će morati da požuri, ukoliko želi da stigne mis Grejvs i njene ljude. Ako je Mejsonov kauboj govorio istinu, tada su Dejl Mejson i njegovi revolveraši krenuli u suprotnom pravcu. Kada se sunce pojavilo na horizontu, Dok je kratko zastao pored potočića da bi napojio Miga. Zatim je krenuo dalje putem koji je vodio na sever prema još uvek zavejanim šumovitim predelima.

Osvrnuvši se, Dok je daleko iza sebe ugledao usamljenog jahača. Dok se nasmešio i sačekao u sedlu da mu se jahač približi. Bilo mu je jasno da je to mogao da bude jedino Dirk Berimor. I on je bio jedan od onih koji sebi nije mogao da izbije zlato iz glave.

– Zašto niste ostali kod svoje prijateljice, Dirk i kako ste sinoć u onakvom stanju uopšte stigli do nje?

– Čovek poput mene uvek nanjuši pravi put – odvratio je Berimor kroz smeh.

– Osim toga, dva revolvera mogu više, da učine od jednog, zar ne?

– Zna li gde je Mejson nestao? – zapitao je Dok, poteravši Miga dalje prema šumi.

– Ne... – odgovorio je Berimor. – Ali, recite vi meni, mister Dok, ko je oteo vas i Klaudiju? Ona plavuša i njeni pratioci to nisu mogli da učine kada sam ih u to vreme viđao u gradu.

– Bili su to Mejsonovi ljudi!

– Šta kažete?

Dok mu je u kratkim crtama ispričao šta se prethodnih dana odigralo, ne propuštajući da mu iznese i ono što je maločas saznao na Mejsonovom ranču.

– Moguće da se Mejson uplašio i da je otišao do šerifa, ali je isto tako i moguće da se u međuvremenu predomislio. Zato ćemo morati da otvorimo četvoro očiju da ne bi doživeli neko neprijatno iznenađenje – dodao je Berimor, koji je sa pažnjom saslušao svaku Dokovu reč.

Sunce je sve jače peklo, tako da je sneg na obližnjim livadama počeo polako da se topi. Put kojim su jahali počinjao je sve više da liči na močvaru po kojoj se sve teže moglo napredovati. To Doka, međutim, nije mnogo brinulo, pošto je ionako znao da neće moći samo za jedan dan da nadoknade prednost, koju je mis Grejvs imala u odnosu na njih. Berimor je povremeno iskazivao primetnu nervozu, što je možda bila posledica velike količine viskija, koju je prethodne večeri popio.

– Ako želite, možemo malo da se odmorimo, Dirk – ponudio mu je Dok.

Berimor, međutim, nije hteo ni da čuje za to, iako su već ceo dan proveli u sedlu. Poslednji sunčevi zraci su obasjavali teren kada su naišli na tragove konjskih kopita. Bilo je očigledno da je na ovom mestu grupa jahača napustila glavni put i skrenula na istok. Dok i Berimor su sjahali da bi blje pogledali tragove.

– Četiri jahača! – uzviknuo je Berimor zadovoljno,

– Pretpostavljam da ste odmah uočili grešku koju je mis Grejvs načinila – reče Dok.

– Svakako! Skrenuli su ovde, gde će zbog senke koje bacaju obližnja brda sneg ostati još nedeljama da leži. A već sam bio pomislio da je ta prokleta žena zaista nepogrešiva.

Krenuli su za tragovima, koji su vodili sve strmije prema brdima. Išli su još više od jednog sata pre nego što su naišli na pogodan teren gde sumogli da prenoće.

– Ja ću preuzeti prvu smenu, Dok! – ponudio se Berimor da stražari.

– Neka, Dirk, vama je san potrebniji, pošto očigledno treba da nadoknadite prethodnu neprospavanu noć – odvratio je Dok gromko se nasmejavši kada se setio u kakvom ga je stanju sinoć zatekao.

Nakon što su prikupili nekoliko suvih grančica i zapalili vatru, popili su lončice vrelog čaja, a zatim su pojeli nešto od onoga što su obojica pripremili za ovo putovanje, koje je u zavisnosti od vremenskih prilika moglo i malo duže da potraje.

Berimor se prenuo iz dubokog snatek nešto posle ponoći.

– Pa, koliko je to već sati, hombre? Sve mi se čini da je već odavno bio na mene red da stražarim.

– Ne brinite, Dirk! Biće sasvim dovoljno ako me sada zamenite ovde pored vatre.

Berimor je hitrim pokretom zabacio debeli krzneni ogrtač sa sebe da bi ga što pre odmenio. Ubrzo zatim umor je savladao Doka, koji prethodne dve večeri takođe nije baš najbolje spavao. Imao je utisak da je spavao čvrsto kao retko kada, no i pored toga se odmah probudio kada je u svojoj blizini začuo nešto što mu se odmah učinilo sumnjivim.

Ne pomerajući se, otvorio je oči ugleđavši kako je Berimor gotovo nečujno sedlao konja. Čvrsto je ispod pokrivača stegao svoju „parker gan” za slučaj da ga Berimor napadne. Nakon što je zapakovao sve svoje stvari, Berimor mu je prišao na samo nekoliko koraka u želji da se uveri da Dok uistinu spava. Zatim se tiho izgubio, vodeći konja za uzde.

Dok ga je pustio da ode. Video je kako se uputio u onome pravcu u kom su jahali mis Grejvs i njeni pratioci. Dok, u stvari, od njega ništa drugo nije ni očekivao. Bilo je jedino pitanje kada će se čovek poput Dirka Berimora pridružiti onoj strani za koju je verovao da će mu doneti veću korist. A sada je sigurno po Berimorovom mišljenju bio pravi trenutak za tako nešto.

Gledajući ga kako se polako udaljava, Dok nije mogao, a da se ne nasmeje. Ne samo mis Grejvs i njena tri revolveraša, već i Berimor su u ovom trenutku bili udaljeniji od tog prokletog zlata nego što su to proteklih dana bili. Žarko je želeo da vidi njihova razočarana lica kada i sami budu došli do tog zaključka.

* * *

Berimor je besomučno terao konja kroz vedru noć, koja mu je omogućavala da se orijentiše prema zvezdama.

Znao je da pored Doka ne bi uspeo da se dokopa ni dela izgubljenog zlata. Sada je bar ponovo bio interesantan za mis Grejvs i njene ljude.

Dugo je razmišljao da li da smakne Doka dok je on spavao. Ali, na kraju je sam sebi rekao da bi možda bilo bolje ako taj posao prepusti nekom drugom. Čak je bio uveren da je zasada i bolje da Dok ostane u životu pošto je on jedini koji zna tačno mesto na kom se zlato nalazi.

Znao je jedino da im neće još jednom dozvoliti da ga on ko izigraju.

Kada je najzad počelo da sviće, Berimor je počeo nervozno da se osvrće. Plašio se da Dok možda već nakon nekoliko minuta nije primetio da ga nema i da je odmah krenuo u poteru za njim. Sunce je već bilo visoko odskočilo kada se zaustavio na jednoj visoravni sa koje je imao potpuno pregled svega što se oko njega dešavalo, dok ga je gusto drveće ujedno skriva-

lo bilo od Dokovog ili pak od pogleda mis Grejvs.

Iako je i njemu i konju bio neophodan predah, rešio je da produži dalje ukoliko ugleda Doka. Napregnuto je osmatrao ne samo teren iza sebe, već i predeo sa svoje leve i desne strane. Znao je da je taj pasji sin vraški spretn i lukav, jer je sa samo pet metaka uspeo da pošalje na onaj svet ljude poput Kindlera, Kirka Vajtheda ili pak, Mejsonovog predradnika za koje se moglo bilo šta drugo reći sem da su početnici u tom poslu u kom se svaka greška skupo plaća. Upravo na njima je Dejl Mejson junior gradio svoju moć tako da ga nije ni najmanje čudilo što je on izgubio glavu, kada su pronađena njihova beživotna tela.

Nepunih šezdesetak minuta kasnije Berimor je krenuo dalje. Pošto se Dok nije pojavljivao, Berimor je zaključio da se on probudio tek negde pred zoru. Jahao je sve dok sunce nije prešio zenit, a tada je na oko milju ispred sebe ugledao tragove dima. Ovo mu je, međutim, pre ličilo na dim iz dimnjaka neke kuće nego na otvorenu vatru.

Mora da su se smestili u jednu od napuštenih brvnara kojih je ovde bilo na svakom koraku i koje su poticale iz vremena kada je u ovim krajevima vladala prava zlatna groznica, pomislio je Berimor.

Poterao je konja u pravcu dima koji se penjao ravno poput sveće u nebo pošto je dan bio bez daška vetra. Prošavši kroz gusti šumarak u kome su se krošnje drveća još uvek savijale

pod teretom snega, Berimor je izbio na čistinu na kojoj se nalazila brvnara. Ugledao je muškarca, koji je stajao oslo-njen o zid pored vrata. Teško je uspevao da savlada svoje razočaranje kada je pred brvnarom ugledao samo jednog konja. No, već koji trenutak kasnije ispostavilo se da je bio na pravom tragu. Krajičkom oka je video kako iz šumarka sa njegove leve i desne strane izlaze Džesi i Vil koji su ga očigledno još mnogo ranije primetili. Mis Grejvs se verovatno nalazila u brvnari, dok je onaj čovek koga u prvi mah nije prepoznao, bio u stvari, plavokosi Snobi. Ne osvrćući se na njih dvojicu, Berimor je nastavio da jaše prema brvnari, gde se zaustavio i sjahao.

– Idi i reci mis Grejvs da mi je Dok za petama.

– Dok Holidej? – upitao je Snobi, promatrajući ga s nevericom.

– Hajde, požuri! Samo što nije stigao – kaže Berimor. Međutim, nije bilo potrebno da Snobi ulazi unutra, pošto se mis Grejvs začuvši ove njegove reči pojavila na vratima brvnare. Vil i Džesi su se nalazili na nekoliko koraka iza Berimora, držeći ga na nišanu.

– Sve mi se čini da želi da se napravi važan! – procedi Vil.

– Samo nastavite ovako, pa ćete videti šta će vas uskoro snaći – reče Berimor kroz smeh. – A vas hoće da smesti iza rešetaka. – dodao je nakon kraće pauze, upirući prstom u mis Grejvs.

– Kako misli to da izvede kada su ga kao što znamo, oteli?

– Sve mi se čini da ga slabo poznajete, mis Grejvs! Četvorica najokorelijih Mejsonovih ljudi su pokušali da obave posao na svoju ruku, no uspelo im je da ga samo jednom iznenade. Negde u divljini je ubio svu četvoricu i odneo ih Mejsonu pred vrata da bi se zatim sa svojom ljubavnicom mirno vratio u grad. Dejl Mejsona je nakon toga po svemu sudeći uhvatila takva panika da je očigledno odustao od trke za zlatom.

Mis Grejvs se dugo zagledala u njega, po čemu je Berimor zaključio da očigledno nije znala da li da mu veruje ili ne. Iskoristivši njenu neodlučnost, Berimor je rešio da preuzme inicijativu.

– Hajde, pokret! Namamićemo Doka u klopku, a onda će dvojica vaših ljudi odjahati nazad u Burni da dovedu Klaudiju. Bez nje nećemo uspeti da nagovorimo to proketo kopile da progovori.

– Da li Dok zna da ste krenuli da nas upozorite? – upitala je mis Grejvs.

– Ja sam, ustvari, krenuo za njim. Stigao sam ga nedaleko od grada, a nakon što smo naišli na vaš trag, ja sam se odvojio od njega da bih vas upozorio.

– A gde smo mi to ostavili takve tragove koje ste vi navodno pronašli? – zapitao je Vil samouvereno.

– Najbolje bi bilo da vam to Dok kaže. No i ja sam spreman da vam kasnije pokažem to mesto.

Vil i Džesi pogledaše mis Grejvs, koja je samo ćutke klimnula glavom, što je

bio očigledan znak da se složila sa Berimorovim predlogom.

– Biće najbolje da sve konje smestimo u brvnaru – uzviknuo je Džesi.

– Samo trenutak, Džesi! – reče Berimor. – Ja sam sve to sasvim drugačije zamislio. Mislim da je taj vaš trik sa konjima u brvnari suviše providan za čoveka kao što je Dok.

Vil i Džesi zastadoše i ponovo se zagledaše u mis Grejvs.

– Hajde da čujemo vaš predlog, Dirk! – reče ona. Zadovoljan osmeh je zatrao na Berimorovim usnama. Sada je, dakle, on ponovo bio na potezu. To mu je omogućavalo da im ne pruži priliku da ga još jednom onako bedno izigraju.

* * *

Dok je povukao Miga za uzde. Dim, koji je pre izvesnog vremena ugledao na horizontu postajao je sve gušći. Nije mogao da zamisli da se radi o Berimoru, pošto on sigurno ne bi bio toliko neoprezan.

Taj dim mu je pre ličio na mamac kojim je neko očigledno nameravao da ga navuče na tanak led. Dok se samo osmehnuo i krenuo dalje. No, ovoga puta se uputio više prema zapadu, gde je teren postajao sve nepristupačniji. Jahao je dolinom za koju se kasnije ispostavilo, da je duža nego što je Dok to u prvi mah mislio. Kada je konačno izašao iz nje ugledao je dim poludesno od mesta na kome se nalazio. Sada mu se približavao sa severa, dakle odande odakle ga niko nije očekivao.

Zaustavio je Miga u obližnjoj šumi, a zatim je produžio pešice, držeći svoju „parker gan” u pripravnosti. Namerano je sporo napredovao, pošto je znao da ga oni nestrpljivo očekuju, a ne on njih. Kada je konačno ugledao brvnaru iz čijeg dimnjaka je kuljao dim u nebo, zastao je da bi bolje osmotrio čitavu okolinu. U blizini nije bilo nikoga, što ga i nije mnogo začudilo. Dok je prasn timer gotovo u grohotan smeh, kada je ispred brvnare ugledao Berimorovog konja. Da je ovako naivan, zaista nije očekivao. Znao je da se radi o nevesto pripremljenoj klopki, ali to još uvek nije značilo da neće morati da se spusti do brvnare ili bar u njenu blizinu.

Ne napuštajući okrilje šume, Dok je rešio da najpre napravi luk oko brvnare. Prvi na koga je naišao bio je plavokosi Snobi, koji je sedeo zaklonjen iza drveta, napregn timer gledajući u pravcu juga, odakle su pretpostavljali da će se Dok pojaviti. U tom svom iščekivanju bilo je toliko neoprezan da nije ni primetio Doka pre nego što ga je ovaj kundakom puške poslao u carstvo snova.

Nekoliko trenutaka kasnije ugledao je još jednog u obližnjem grmlju. Samo na kratko je promolio glavu, no i to je bilo dovoljno da ga oda. Dok je počeo pognut oprezno da se šunja prema mestu gde ga je ugledao. Iznenada je, međutim, nabasao na još jednog od tih pasjih sinova. Nije to bio onaj koga je maločas ugledao u žbunju, ali i pored toga mu je pošlo za rukom da ga iznenadi. Čovek je buljio u Doka,

kao da pred sobom vidi duha, a ne živo stvorenje. U rukama je grčevito stezao „vinčesterku” čija je cev, međutim, bila uperena u sasvim drugom pravcu.

– Da nisi pisnuo! – prosiktao je Dok, držeći ga na nišanu. – Ni reči da nisam čuo, inače ću ti sa zadovoljstvom sasuti sačmu iz obe cevi u stomak.

Nepoznati je ispustio „vinčesterku” u sneg i podigao ruke uvis.

I u ovom slučaju bio je dovoljan samo jedan udarac masivnim kundakom sačmarice, da ga na duže onesposobi. Krećući se bešumno po dubokom snegu, Dok se ubrzo zatim domogao i trećeg plaćenika mis Grejvs.

Dok je sačekao još nekoliko trenutaka, a zatim se mirno uputio prema brvnari. Bio je ubeđen da se tamo nalaze Dirk Berimor i mis Grejvs. Rešio je da ovoga puta odmah upotrebi svoj „kolt”. Kada se približio brvnari na samo nekoliko koraka, vrata se iznenada otvoriše. Dok zastade.

– Hej, Holideje!

Bio je to Dirk Berimor. Taj mora zaista da je poludeo, kada se ovako ponaša, pomislio je Dok.

– Uđite, očekivao sam vas!

Dok se iznenada našao u nedoumici šta da učini. Sve je mogao da očekuje, osim da će se Berimor ovako ponašati. Na kraju je ipak rešio da uđe u brvnaru i da sačeka njegov sledeći potez. Ne čekajući da Dok zatvori vrata za sobom, Berimor se smestio na veliki drveni sanduk, koji se nalazio nasred sobe, držeći „vinčesterku” u krilu.

Dok počeo razočarano da se osvrće, no osobu koja ga je u ovom trenutku najviše zanimala, nikako nije mogao da ugleda. Bio je ubeđen da su ono napolju bili njeni ljudi, ali gde se ona krila?

– Koga tražite, mister Dok? Pa, osim mene ovde nema nikog drugog.

– Mis Grejvs je tačno znala kako će se stvari odvijati, pa se na vreme izgubila odavde – pomisli Dok.

– Dok, šta je sa vama? – začuo je Berimorov glas iza svojih leđa.

Van sebe od besa, što mu je mis Grejvs i ovoga puta umakla, Dok se okrete i dreknu. – Zavežite već jednom, Berimor! Šta mislite, ko sam ja? Trojica njenih ljudi leže tamo napolju u snegu, a vi mi govorite da ste ovde sami. Dakle, gde je ona?

Kada je ugledao nekako umoran i odsutan osmeh na Berimorovom licu, Dok se okrenuo u nameri da izjuri napolje.

– Holidej! – dreknuo je Berimor za njim.

Holidej se munjevito okrenuo, otkrivši istovremeno okidač „kolta”. Dok se okretao imao je još toliko vremena da vidi kako se Berimor bio podigao i kako je držao „vinčesterku” uperenu u njega. Sve se odigralo suviše brzo tako da Dok nije mogao dugo da razmišlja da li je Berimor nameravao da puca ili ne.

Brvnarom se prolomio zaglušujući prasak dvocevke. Pogođen mecima iz Dokovog „kolta”, Berimor je naprosto preleteo drveni sanduk na kome je do maločas sedeo, zaustavivši se tek

kada je telom udario o zid brvnare. Berimor je bio mrtav još pre nego što se skljojao na pod.

Dok je u neku ruku žalio što se sve ovako završilo, no Berimor nije bio ni prvi ni poslednji kome je to proketo zlato pomutilo pamet.

Dok je znao da je morao vraški da požuri ukoliko je želeo da sustigne mis Grejvs. Zbog toga je potiskujući sudbinu Dirka Berimora iz svojih misli, pojurio prema šumarku, gde je ostavio svog Miga. Bio je svestan činjenice da mu se uskoro neće ukazati ovakva prilika da se domogne mis Grejvs. Uzjahao je i krenuo prema istoku gde su se nalazile dubokim snegom prekrivene doline za koje se verovalo da u sebi kriju izgubljeno zlato.

Jedino je Dok znao da su sve te glasine bile daleko od istine. Ukoliko je šerif u Andersonu postupio na pravi način, kada je pre nekoliko dana dobio Dokov telegram, onda je zajedno sa svojim pomoćnicima verovatno već odavno bio iskopao zlato u jednoj od mnogobrojnih dolina južno od Burnija.

Kada je konačno napustio predeo obrastao gustom šumom, Dok je daleko pred sobom ugledao usamljenog jahača. Bio je ubeđen da je to mogla da bude jedino mis Grejvs. Krenuo je za

njom, no bio je svestan činjenice da je na ovom izuzetno preglednom terenu i ona njega smesta spazila. Spuštao se prvi sumrak kada je naišao na duboku provaliju na čijem dnu je ugledao konja mis Grejvs. Bio je prisiljen da sačeka sledeće jutro pre nego što je mogao oprezno da se spusti dole da bi eventualno pronašao njeno telo ili pak njene tragove ukoliko je uspela da preživi pad sa ove visine. No, kada se spustio do njenog konja kome je jednim metkom prekratio muke, od mis Grejvs nije bilo ni traga.

– Da nije sve ovo možda varka? – proletelo mu je u jednom trenutku kroz glavu. Kada se, međutim, ponovo našao na mestu sa kog se pomoću lasa spustio dole u provaliju, ugledao je svog vernog Miga koji je mirno stajao u snegu. Sledeća Dokova pomisao bila je da ju je možda zatrpala snežna lavina u provaliji. Uporno je nastojao da pronađe ma i najmanji trag, koji bi ukazivao na sudbinu mis Grejvs, no i nakon nekoliko dana provedenih u provaliji po dubokom snegu, Dok nije uspeo da razjasni dilemu za koju je znao da će ga još dugo mučiti.

U trenutku kada je ostao bez zaliha hrane, Dok je konačno odlučio da se vrati u Burni, gde ga je Klaudija željno očekivala.

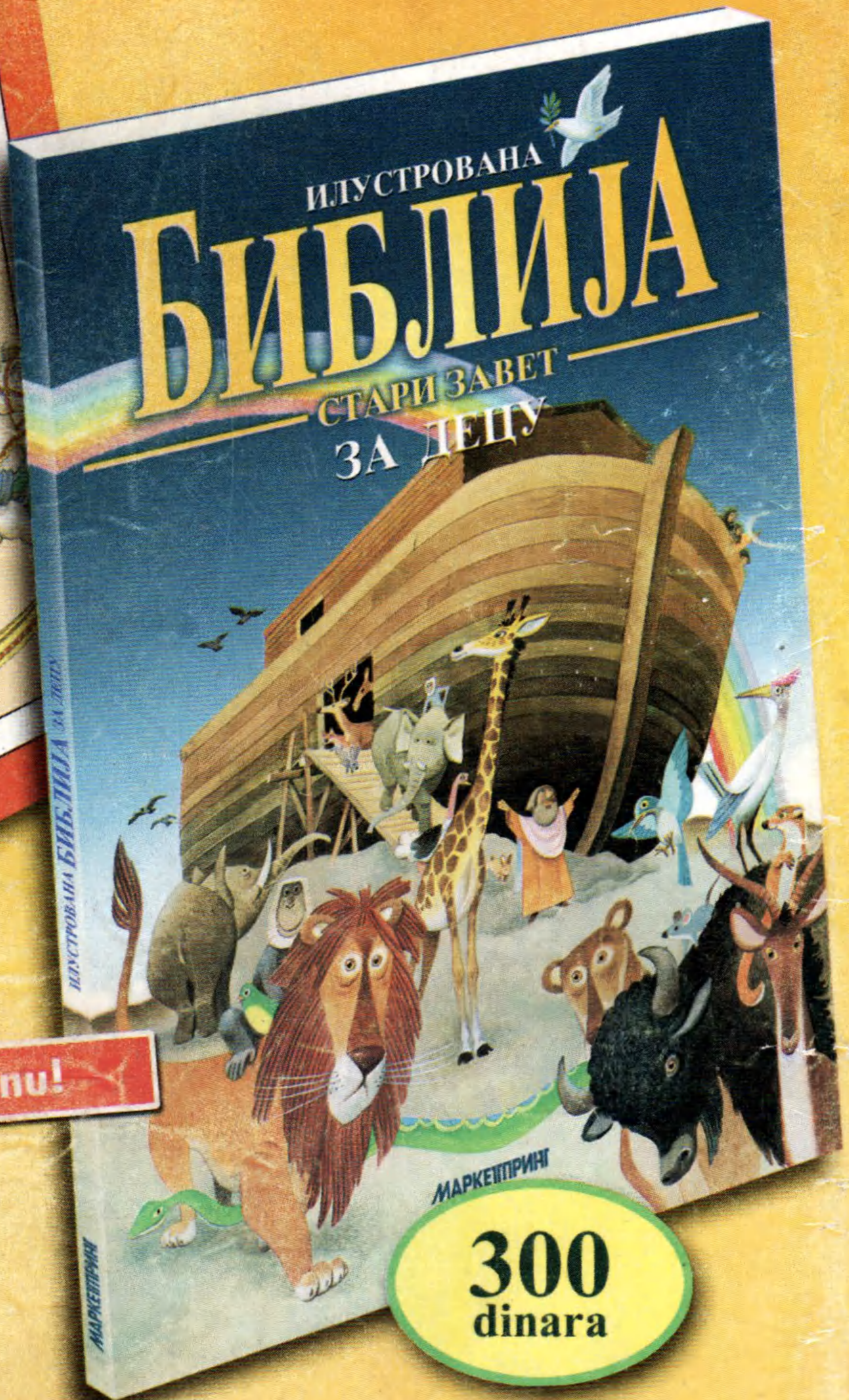
KRAJ

MARKETPRINT

300
dinara

Poštarina uključena u cenu!

300
dinara

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00462